

36

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ȘTEFAN TITA

Piticii în Țara lui Guliver

**

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ŞTEFAN TITA

PITICII ÎN ŢARA LUI GULIVER

(Urmare din numărul trecut)

Ideea era pe cit de simplă pe atit de ingenioasă. Nimeni n-ar fi bănuit existenţa lor în „coşniţa lui Shelton". Iar acesta, la fel de neştiutor, îi va scoate frumuşel afară. Previziunile Gatinei se împliniră întocmai. Chemat urgent în apartament de Town Hill, Shelton îşi puse chipiul şi-şi potrivi taşca pe şold.

— Spune-mi, nu i-ai văzut pe pitici? răcni Town Hill.

— Nu... unde să-i văd, excelenţă? bîigui Shelton, nepricepînd despre ce-i vorba.

Pe un ton din ce în ce mai ridicat, îi aduse la cunoştinţă despre fuga Gatinei şi a lui Beloger, fugă de care-l făcea direct răspunzător.

Alarmat, Shelton îl însoţi pe Town Hill la Ministerul Afacerilor Interne. Şi astfel cei doi evadaţi fură scoşi din imobil.

— *3* —

Cititorul îşi aminteşte, desigur, frumoasele basme populare în care un erou nu mai mare decit piticii noştri şi botezat fie Prichindel, fie Degeţel, ascuns în urechea căpcăunului, îi joacă acestuia unele renghiuri. Cu toată dîrza împotrivire a lui Beloger, firea poznaşă a Gatinei îi dădu ghes să procedeze întocmai ca eroul basmelor populare.

În cabina elicopterului care-i purta spre Ministerul Afacerilor Interne, tocmai cind Town Hill îl asigura pe Robert Morisson de succesul cercetărilor ce se vor întreprinde pentru regăsirea piticilor şi invoca autoritar mărturia lui Shelton, prezent în cabină, se auzi întii un rîs uşurel şi apoi un glas subţirel...

— Prea vă lăudaţi, excelenţă...

Town Hill, crezînd că Shelton este autorul acestei necuviinţe, se întoarse furios spre subaltern şi-l trase de fireturile albastre, încercînd să-l zgîlţîie.

— Cum îţi permiţi?

— Excelenţă... eu... eu... n-am spus nimic, se scuză Shelton. Vă dau cuvîntul meu de ofiţer că nici n-am deschis gura.

Dar nu trecu nici un minut şi din nou se auzi acelaşi glas. Tocmai cînd Town Hill, abia liniştit, îşi expunea planul de acţiune, glasul cel subţire comentă:

— Nu face nici două parale. Mai bine v-aţi ţine de călărie, excelenţă...

Ministrul de Interne nu mai avu putere să se stăpinească. Cu gura deschisă se repezi ca o panteră la Shelton, ţintind un obiectiv precis: nasul!

Pesemne însă că „providenţa" îl investise pe Robert Morisson cu misiunea de a fi apărătorul nasurilor atacate. Nu! Pe bătrinul financiar nu-l înşelase auzul! El identifică glasul Gatinei. Fericit, îi răcni şi de data aceasta lui Town Hill, in ureche:

— Stai, nenorocitule, nu te ţine de fleacuri! Hai mai bine să căutăm. A fost glasul Gatinei. Şi dacă a vorbit, inseamnă că-i pe aici pe undeva.

Incepu atunci o furibundă cercetare a cabinei elicopterului. Inghețați de spaimă, Gatina şi Beloger işi ţineau respiraţia. Bătrinul vulpoi cu simţurile lui ascuţite ar fi putut să le adulmece urma. Dar spre norocul lor, elicopterul ateriza tocmai atunci pe acoperişul Ministerului de Interne. Şi in vreme ce Shelton se depărta să execute diferite ordine, bineinţeles cu taşca pe şold, Morisson innebunit, cu ochii injectaţi şi ieşiţi din orbite, transpirat, continua să răscolească cabina şi să şoptească şuierat:

— Aici trebuie să fie... I-am auzit glasul cu urechile mele...

— 4 —

Problema care se punea acum pentru Gatina şi Beloger era de a ieşi din taşcă şi de a se fofila neobservaţi. Prilejul de a ieşi din ascunzătoarea lor nu se ivi decit seara tirziu, cind colonelul ajunse acasă.

Pină atunci însă trecură prin nenumărate emoţii. Shelton avea obiceiul de a se înfrupta cu lăcomie din bunătăţile pe care mistress Mabel Shelton i le punea in taşcă. Era un mincău fără pereche şi nici o mincare nu i se părea mai gustoasă ca acelea preparate de minuţele adoratei sale soţii. Spre deosebire de Napoleon Bonaparte, care declarase filozofic că orice soldat poartă în raniţă bastonul de mareşal, Shelton era de părere ca orice soldat să poarte în taşcă gustările preferate.

Numai datorită faptului că in ziua aceea era extrem de tulburat şi de ocupat, gustările au rămas neatinse în taşcă. În citeva rinduri fusese ispitit să-şi potolească foamea, dar norocul veghea, pare-se, asupra celor doi pitici. Cind să-şi scoată pateurile, fusese chemat, ba de Town Hill, ba de vicontele Rap, ba de Morisson. Town Hill îl încărcase cu tot felul de dispoziţii. Astfel, acum in taşcă se aflau nu numai piticii evadaţi, dar chiar deasupra capului lor se mai găsea ordinul confidenţial cu măsuri pentru prinderea lor neîntirziată...

Seara, Shelton sosi acasă, obosit. Cum il zări, mistress Mabel işi dădu seama că e frămintat de griji.

— *Spune-mi, Robi, ce-i cu tine? Ai supărări?*

Shelton şovăi. Nu ştia ce să facă. Porunca lui Town Hill era categorică: nimeni nu trebuia să afle despre evadarea piticilor. Aşa se face că, după ce nevastă-sa işi dădu cuvintul de onoare că nu va povesti nimănui cele aflate, Shelton scoase din taşcă ordinul confidenţial şi i-l puse sub ochi. Taşca rămase deschisă. Deodată zbirnii televizorul. In timp ce mistress Mabel citea cu nesaţ, bucurindu-se că avea ce istorisi prietenelor, Shelton ridică receptorul.

Conversaţia nu dură decît o frintură de minut. Dar şi atit a fost suficient ca evadaţii să iasă din ascunzătoare, spre a se viri grabnic in alta. Pină la urmă, salvatoarea lor a fost mult adorata mistress Mabel Shelton. In minunatele pene de struţ ale pălăriei cu care avea obiceiul să se impodobească atunci cind, insoţită de două ordonanţe şi purtată de o splendidă limuzină, mergea in piaţă, mistress Shelton ducea fără să ştie şi pe evadaţi.

CAPITOLUL VII

— 1 —

Olivier era un ţăran bogat care venea in fiecare săptămină să-şi desfacă produsele la vestitul tirg de zarzavaturi, brinzeturi şi carne al Metropolei. Deşi e posesor al unor intinse grădini de verdeţuri, care-i aduceau considerabile venituri, el se văita că abia are cu ce să-şi ducă zilele.

Fire hapsină, umbla răpănos imbrăcat şi-şi impingea singur, cale de zeci de kilometri, căruciorul in care se inălţa o falnică piramidă de varză, conopidă şi spanac. Avind produse de bună calitate, Olivier se bucura de o clientelă aleasă şi foarte arareori se intimpla să nu-şi vindă toată marfa. Totuşi erau şi unele zile cind se mai intorcea cu două, trei verze inapoi.

Intr-o asemenea zi, cind se pregătea să-şi curețe căruciorul de resturile nevindute, se petrecu următoarea intimplare:

O foaie mare de varză incepu să se plimbe singură pe platforma căruciorului. La inceput i se păru că visează. Işi trase un pumn sub bărbie, işi smulse părul şi căscă ochii mari. Dar nu visa. Foaia de varză se plimba in cărucior. Atunci, cuprins de spaimă, se ascunse in magazie, inchinindu-se şi bolborosind:

— Diavolul... Diavolul...

Cu sufletul la gură, aştepta să audă glasul de tunet al diavolului, poruncindu-i să-l urmeze in infern. Dar, in locul acestui glas puternic, auzi două firicele de voci indemnindu-se:

— Hai jos!

— Să ne ascundem in grădină!

Luindu-şi inima in dinţi şi privind pe fereastra magaziei, in locul lui Scaraoschi, zări două făpturi mititele, ieşite de sub foaia de varză.

Cititorul a ghicit, desigur — erau Gatina şi Beloger.

Nu e greu de bănuit nici cum au ajuns acolo. Ei işi făcuseră socoteala că de vor rămine in capitală, mai devreme ori mai tîrziu, copoii lui Shelton tot le-ar fi iscodit ascunzătorile. Cel mai cuminte era, aşadar, să plece pe undeva la ţară.

Venindu-şi in fire, Olivier se apropie de cărucior şi incepu să ţipe:

— Ce e cu voi acolo?

Văzindu-se descoperiţi, Gatina incepu să bolborosească:

— Spune, jupîne,... n-ai vrea... n-ai nevoie de argaţi?

— Ia te uită cine vrea să se angajeze ca argat? bufni in ris Olivier, cit era el de hapsin. Dar ce ştiţi şi, mai ales, ce sînteţi voi in stare să faceţi?

— De toate, răspunse repede Gatina. Uite, în grădină ți-am putea fi de mult folos.

— Și cum așa ?

— Foarte bine. Oricine, ca să plivească straturile, trebuie să se aplece de nu știu cîte ori și pierde vremea. Pe cind noi nu avem nevoie de așa ceva. La noi merge totul mai repede.

Socoteala asta ii plăcu lui Olivier. Dar el își mai făcu încă o altă socoteală: că mîncarea celor doi pitici îl va costa mai puțin chiar decit uleiul cu care-și ungea vechea lui mașină de plivit. Așa că îi angajă pe loc, nu însă înainte de a le pune întrebarea:

— Nu care cumva sinteți voi piticii pe care i-a adus Guliver din Liliputania?

Cu toată tăgada Gatinei și a lui Beloger, roșeața care le acoperi chipul și stînjeneala care-i cuprinse deodată dovedeau că nu se înșelase.

Dar lui puțin ii păsa. Și chiar dacă ar fi ei, ce-i cu asta? Lui să-i muncească și să mănînce puțin, atita cerea de la ei. Și astfel cei doi pitici își începură viața de argați în gospodăria lui Olivier.

— 2 —

Grea și amară era viața celor doi pitici. Ei munceau din zori și pînă noaptea tirziu. Și asta n-ar fi fost încă nimic. Le plăcea să muncească. Dar firea hapsînă a lui Olivier ii lăsa aproape întotdeauna flăminzi.

Și ca un făcut! Licoarea preparată de Batle continua să-și facă efectul. Iar acest efect se concretiza pe de o parte in creșterea cu alți cîțiva milimetri, iar pe de altă parte, într-o nemaipomenită poftă de mincare.

În acest răstimp, Olivier aflase de la precupeții care veneau în fiecare săptămînă la vestitul tirg al capitalei că poliția e in căutarea celor doi pitici. Pasămite, cu toate măsurile luate de guvern, ca nu cumva să se afle despre evadarea lor, zvonul, ca fumul, își făcuse drumul lui și se și răzlețise.

A fost suficient ca mistress Mabel Shelton să cunoască motivele necazurilor soțului ei, ca in curind să le afle și prietenii, precum și prietenii prietenilor, bineînțeles pe cuvînt de onoare că nu vor spune mai departe. Iar precupeții cum să nu afle? Ei serveau doar cea mai aleasă clientelă, care simțea o adevărată desfătare să-și calce cuvintul.

Să fim însă obiectivi și să nu aruncăm intreaga vină pe seama adoratei soții a colonelului Shelton și a prietenilor ei. Cum să se păstreze o absolută discreție, cind mii și mii de polițiști și jandarmi băteau drumurile și răscoleau pină și cele mai înfundate cătune din numeroasele comitate ale țării lui Guliver, spre a găsi piticii evadați? Așa se făcu că lui Olivier începu să-i cam fie teamă. Îi era teamă ca nu cumva să-l denunțe vreun vecin că e gazdă de fugari și să se mai pomenească cu cine știe ce beiea.

Nu s-ar fi despărțit cu inima ușoară de ei. Erau economicoși și dădeau randament. Nici de ținut însă nu mai voia să-i țină. A, să se fi acordat o recompensă cit de mică pentru găsirea piticilor, treaba ar fi fost simplă, și Olivier n-ar fi avut nici un fel de

frămîntare sufletească. S-ar fi înfățișat cu el într-o batistă la primul post de jandarmi; poftim piticii, dați banii... și gata povestea.

Dar, potrivit instrucțiunilor primite, nimeni nu trebuia să afle ceea ce știa toată lumea, iar prin urmare, nefiind vorba de vreo recompensă, lui Olivier i se întîmpla pentru prima oară în viață să fie bîntuit de o furtună sufletească.

În cele din urmă se hotărî să se descotorosească de el. Mai ales că într-o zi Mary Shirley, o precupeață, supranumită „Rața", fiindcă umbla aidoma ca rațele pe care le purta în coș, și care-i purta pică fiindcă n-o luase de nevastă, îl întrebă rînjind:

— N-ai vrea să-mi împrumuți și mie mașina dumitale de pilvit?

N-am putea preciza dacă „Rața" făcuse cumva vreo aluzie la Gatina și Beloger ori avea realmente nevoie de mașină. Dar a fost de ajuns să pună o asemenea întrebare ca liniștea lui Olivier să fie urzicată. În aceeași clipă luă hotărîrea să scape de pitici. Bine, să scape, dar cum? La început se gîndi să-i înece. Vezi însă că nu se îndura. Nu se îndura să-i piardă așa, pe gratis.

— 3 —

Un circ ambulant, în mod pompos denumit „Luxus", își făcuse sălaș într-o comună mai răsărită din imediata vecinătate a satului în care viețuia Olivier. Aflînd despre popasul circului în comuna învecinată, acesta nu mai stătu mult pe gînduri. Chemă pe Gatina și Beloger, îi legă zdravăn de picioare ca pe niște pui de găină, ca nu cumva să-i fugă din buzunar, și porni cu ei la drum. Proprietarul circului era un fost atlet, Jaques King, care apărea în arenă sub numele de don Giacomo.

În raporturile sale cu nefericiții saltimbanci, don Giacomo nu se dovedise cu nimic mai prejos decît Olivier în raporturile cu Gatina și Beloger. Exercita o adevărată tiranie față de sărmanii salariați, pe care numai foamea îi obliga să-i suporte grosolăniile. O singură mare pasiune avea don Giacomo: pe Fedora. Pentru Fedora lui adorată ar fi făcut orice jertfe.

Numele acesta gingaș, Fedora, ar putea să deruteze pe cititor. Nu, nu-i vorba de nici o fermecătoare călăreață care zăpăcise mințile lui don Giacomo, după cum se întîmplă de obicei în romanele despre circuri și circari. Fedora era o leoaică bătrînă, pe care fostul atlet o iubea ca pe un copil al lui. Nu știa ce să mai facă pentru a o vedea pe Fedora mai puțin morocănoasă.

Cînd Olivier îi propuse spre vînzare pe Gatina și Beloger, privirile lui don Giacomo scînteiară de bucurie. Mda, îi va face Fedorei o surpriză plăcută. Îi va oferi doi parteneri pentru numărul ei de dresaj. Doi parteneri care să facă acrobații pe spinarea și chiar în gura ei larg deschisă. Doi parteneri care să uimească publicul și să aducă bani mulți la casă. Fără multă tocmeală îi cumpără de la Olivier și-i dădu pe seama lui Bimbo.

Bimbo era omul care primește palmele, adică un biet clovn pălmuit de don Giacomo nu numai în timpul spectacolului, ca să rîdă spectatorii. Îl pălmuia ori de cîte ori era prost dispus și simțea absolută nevoie de un țap ispășitor. Cele mai multe palme le încasa însă din pricina Fedorei, ceea ce îndreptățea în totul cumplita ură pe care Bimbo o nutrea față de bătrîna leoaică.

Cind află motivul pentru care fuseseră cumpărați Gatina și Beloger, pentru prima dată in viața lui de sclav al lui don Giacomo, revolta care-i clocotea in suflet luă o formă concretă.

— Dar asta nu se poate, ii strigă el lui don Giacomo in față. Nu-i puteți da ca parteneri leoaicei. I-ar putea sfîșia. Sint doar și ei oameni, ca mine și ca dumneata...

— Ce, ce-ai spus? se răsti don Giacomo.

Și o avalanșă de palme și pumni se rostogoli peste căpățina nefericitului Bimbo, curmind astfel orice manifestare de revoltă.

Imprejurarea aceasta il apropie nespus de mult de piticii pe care ii avea in seamă. Intre ei se impleti o trainică prietenie.

Bimbo căpătase insărcinarea nu numai să-i hrănească și să-i ingrijească, dar să-i și pregătească pentru numărul acrobatic și de echilibristică in gura Fedorei. Lucrul in sine nu ar fi fost greu, mai ales că piticii dovediseră unele aptitudini in direcția aceasta. Dar Fedora era arțăgoasă. Cu puțin timp inainte de intrarea celor doi pitici in circ, sfîșiase brațul unui biet saltimbanc, care, tot ca și ei, urmind să uimească publicul la porunca lui don Giacomo, i-l vira in gură. Față de Gatina și Beloger leoaica manifestase de la inceput oarecare antipatie. Miriia și-și agita coada ori de cite ori ii vedea. Cind incepură exercițiile acrobatice pe spinarea și indeosebi in gura ei larg deschisă, deveni extrem de nervoasă, astfel că viața celor doi pitici era grav primejduită.

Apoi mai intervenise incă un factor care ingreuna lucrul cu Fedora. Piticii continuau să crească. Produsul lui Batle își continua efectele. Din păcate, creșterea lor nu era egală. In timp ce Gatina se inălțase cu cițiva centimetri, creșterea lui Beloger abia dacă putea fi observată. Această deosebire de statură nu numai că impiedica omogenitatea mișcărilor in exercițiile acrobatice, dar pentru prima oară strecurase in minunatul angrenaj al rotițelor lor sufletești un grăunte de praf.

Gatina își păstrase prospețimea inimii, ba devenise chiar mai vioaie și mai exuberantă. Beloger insă avea complexe de inferioritate, care se manifestau fie prin tăceri profunde și mohorite, fie prin ieșiri zgomotoase și nepotrivite, pe care el, primul le regreta.

De la o vreme liniștea incepu să-i fie ronțăită de un sentiment necunoscut, un sentiment care i-a inspirat marelui Shakespeare binecunoscuta tragedie „Othello". Da, Beloger ajunsese un soț gelos și nu o dată ii reproșase Gatinei că ii zimbește prea tandru lui Bimbo. Cind insă Gatina ii demonstra netemeinicia acuzațiilor lui, Beloger se simțea rușinat și nefericit.

In seara debutului, in circ venise, printre alți spectatori, și șeful postului de jandarmi din comună, un anume Walter Fritzley, care tocmai raportase la centru că-i fusese semnalată prezența in comună a doi pitici. Evoluarea grațioasă a Gatinei și salturile indrăznețe ale lui Beloger il făcu dintr-o dată deosebit de atent. Numaidecit scoase din buzunar instrucțiunile primite și fotografia celor doi evadați. Nu mai incăpea nici o indoială. Ei erau!

A trebuit ca don Giacomo să-i verse suma obținută din vinzarea biletelor pe intreaga săptămină și să-i mai dăruiască și un splendid șal spaniol pentru miss Fritzley spre a-l convinge pe destoinicul șef de post că se inșelase. Primejdia insă pindea la ușă și amenința ca Fedora să rămînă fără parteneri. De aceea,

chiar a doua zi, don Giacomo îşi ridică cortul, şi circul îşi reîncepu rătăcirea prin ţinuturi socotite mai ferite de ameninţări. Ei nimeriră intr-o comună din apropierea portului maritim Worcester. Dar nici aici nu avură parte de un popas liniştit. Intregul ţinut era in fierbere. In curind urma să plece spre Liliputania flota condusă de Guliver.

Cum, va exclama cititorul, a capitulat oare Guliver? La aceasta s-a mărginit tăria sufletească a vestitului navigator? Povestitorul il roagă pe cititor să nu facă nici o apreciere asupra calităţilor morale ale lui Guliver pînă nu va citi capitolul ce urmează.

CAPITOLUL VIII

— 1 —

Mecanismul operaţiilor de bursă este deosebit de gingaş şi in această privinţă poate fi asemuit cu cele mai fine şi mai sensibile cintare farmaceutice, care işi pierd echilibrul chiar la mingiierea unei adieri. Cunoscind indeaproape acest mecanism, Robert Morisson a putut lansa cu un uluitor succes acţiunile societăţii „Guliver and Comp".

Dar tocmai cunoaşterea minuţioasă a mecanismului bursei, ii dădea certitudinea că dispariţia din circulaţie intii a lui Guliver şi pe urmă a micilor săi prieteni însemna o inevitabilă catastrofă.

Miile de acţionari care işi băgaseră măruntele lor economii in achiziţia acţiunilor societăţii prezidate de Robert Morisson aşteptau cu nerăbdare expediţia in Liliputania.

Expediţia, însă, din motivele pe care le-am arătat in capitolele anterioare, nu putea să mai aibă loc. Fără indoială, dacă masa acţionarilor ar fi ştiut, catastrofa ar fi fost iminentă. In mai puţin de douăzeci şi patru de ore, toţi posesorii ar fi căutat să se descotorosească la orice curs de acţiunile „Guliver and Comp". Trebuia deci menţinută neapărat iluzia viitoarelor explorări în ţinutul ca de poveste al Liliputaniei. Dar dispariţia Gatinei şi a lui Beloger ingreunase peste măsură menţinerea acestei iluzii. Lumea nu-i mai vedea şi intreba nedumerită ce se intîmplase cu ei.

Pe de altă parte, după cum am mai arătat, cu toate severele dispoziţii strict confidenţiale, tot felul de zvonuri işi făceau drum şi era cu neputinţă ca avalanşa aceasta de poveşti, în fond adevărate, să nu influenţeze bursa.

Robert Morisson îşi recăpătase calmul şi ştia să manevreze cu abilitate mecanismul operaţiilor şi să preîntimpine surprizele.

Dar fiecare lovitură, fiecare mişcare, era pîndită de conducătorii trustului advers, care-i pregăteau contralovituri.

Situaţia era, in general, foarte critică. Nori grei se adunau ameninţători peste imperiu, peste coroană, peste guvern. Mişcarea aşa-numită subversivă, adică ofensiva celor care luptau pentru fireştile lor drepturi, luase de asemenea proporţii îngrijorătoare.

O uriaşă grevă a marinarilor incremenise pentru o bună bucată de vreme flota în porturi şi numai foarte anevoie s-a putut relua traficul maritim.

La sfînta mănăstire, printre sfioasele călugăriţe care se străduiau să-i îndulcească clipele surghiunului, Town Hill era în curent

cu tot ce se petrece in afară și se lăuda că doar el e în măsură să refacă zdrențuitul prestigiu al imperiului.

Dar Town Hill nu se mărgini numai la simple declarații autoelogioase față de slujitoarele domnului. El porni la acțiune.

Intocmi un scurt memoriu, care prin intermediul prea smeritei Ursula, stareța mănăstirii, ajunse sub ochii lui Robert Morisson.

Bătrînul financiar nu era omul răzbunărilor eterne. Găsind că memoriul cuprinde elemente salvatoare, uză de toată gama șireteniei sale și-l convinse pe lordul Westinghouse de necesitatea readucerii lui Town Hill in guvern.

Astfel, un scurt comunicat vesti opiniei publice cum că interimatul lui sir William la Ministerul Afacerilor Interne lua sfirșit, intrucit baronetul de Town Hill se afla pe deplin restabilit.

— 2 —

Ce cuprindea scurtul memoriu trimis de Town Hill lui Robert Morisson? El cuprindea promisiunea de a face ca „Magnifica expediție", cum era numită flota pregătită pentru Lliputania, să plece neintirziat spre țintă, avînd pe Guliver comandant.

Robert Morisson citind această promisiune își spuse că Town Hill a început probabil să aibă unele halucinații din pricina mirosului de tămiie din sfintul locaș care-l găzduia.

Cînd insă, la stăruințele prea smeritei Ursula, el plecă în aceeași noapte la mănăstire să asculte din gura lui Town Hill ceea ce acesta nu așternuse pe hîrtie, își schimbă părerea.

In adevăr, Town Hill găsise o soluție. Nu de a convinge pe Guliver să renunțe la poziția lui și de a accepta conducerea „Magnificei expediții". Nici de a-l convinge pe Allridge să-și pună in funcțiune „cogitofonul".

Town Hill găsise o soluție de a salva aparențele, de a menține iluzia realității în fața miilor de acționari.

Soluția era atit de simplă, aproape naiv de simplă, încit sir William, care-și făcuse în ultima vreme o părere excepțional de bună despre propria lui inteligență, spumega de furie că nu o găsise el. Să vedem care era.

Oamenii au inceput să șoptească pe la colțuri de stradă că societatea „Gullver and Comp" nu-i decit o vastă escrocherie. Că Guliver nici nu există ori, dacă există, zace undeva întemnițat, împreună cu prietenii lui, piticii. Ei bine, guvernul va dovedi contrarul. Cum? Făcînd apel la iscusința doctorului Kumberly.

Doctorul Kumberly era un fel de Copelius modern, adică se îndeletnicea cu confecționarea păpușilor. Iscusința lui Kumberly era atît de mare, încit numai anevoie se putea deosebi un manechin alcătuit de el din material plastic de o vietate omenească. Lucrînd pe lingă un savant autentic, aflat, firește, pe Insula Florilor, dibuise meșteșugul să manevreze aceste păpuși de la distanță și să le imprime mișcări de o extraordinară naturalețe. Văzîndu-le gesticulînd, plimbîndu-se, ori stînd alene, picior peste picior, cu țigara între buze, ai fi putut jura că-s oameni adevărați. Așa cum învățase de la fostul său maestru de pe Insula Florilor, cu ajutorul mecanismelor electronice izbutise chiar să le atribuie putința de a da răspunsuri precise la numeroase întrebări.

Town Hill poseda citeva păpuşi confecţionate de doctorul Kumberly şi-l pasiona, in afară de călărie şi băutură, compania acestor roboţi. De altfel, înalta protecţie a baronetului îl scăpase pe Kumberly de la multe neajunsuri. Fiind specialist in imitarea perfectă a oricărui model, iscusitul doctor se exercitase intr-o vreme şi cu imitarea biletelor de bancă. Afacerea fiind descoperită, fără îndoială că doctorul Kumberly şi-ar fi sfîrşit zilele undeva într-o temniţă umedă şi întunecoasă, intitulată pompos „Institut de reeducare". Din fericire, protecţia lui Town Hill a acţionat la timp.

Aşadar, dacă Kumberly exista şi era cel mai abil plăsmuitor de păpuşi, dacă el era peste măsură de îndatorat salvatorului său Town Hill, de ce dar acesta nu i-ar putea cere confecţionarea cu toată discreţia a unui robot care să aibă intocmai infăţişarea lui Guliver? O dată confecţionat va putea fi purtat in lume, va fi văzut prin televiziune, va lua cuvîntul la diferite mitinguri şi, în sfîrşit, i se va incredinţa comanda flotei ce urma să pornească în Liliputania.

Bine, bine, ne-ar putea obiecta cititorul, mă rog, să admitem că dezvoltarea tehnică ar şti să creeze într-o zi un asemenea robot care să dea iluzia nealterată a autenticităţii, şi rolul dumitale de urzitor de poveşti fantastice e tocmai să ne arăţi aceasta. Totuşi nu pot crede că doctorul Kumberly ar fi fost în măsură să plăsmuiască o imitaţie atît de perfectă a lui Guliver, incît robotul să posede pină şi gîndurile acestuia şi deci să cunoască şi drumul spre Liliputania? La această judicioasă observaţie răspundem că planul alcătuit de Town Hill şi desăvirşit de bătrînul vulpoi Robert Morisson nici nu prevedea ancorarea flotei in Liliputania. Nu, ei voiau ca, în cadrul unei impresionante solemnităţi, vapoarele să părăsească portul Worchester, pornind cu maximum de viteză pe coama înspumată a valurilor... Dar... la destinaţie nu trebuia să ajungă.

Undeva în larg, se vor ciocni de o forţă necunoscută, să zicem un baraj de mine nedetectabile ori altceva in acelaşi gen şi atunci „Magnifica expediţie" va suferi amarul destin al „Invincibilei armada", flota regelui Spaniei, Filip al II-lea, adică va fi înghiţită de ape cu echipaj cu tot.

Cine-ar fi putut prevedea un asemenea deznodămînt? Nimeni! In condiţiile acestea, cine ar mai fi cutezat să arunce piatra asupra guvernului Westinghouse? Desigur, nimeni! Ehe şi dacă ar fi fost de stabilit răspunderi în această tristă şi neprevăzută întorsătură, atunci s-ar vedea că ele trebuie căutate altundeva, în rîndul elementelor aşa-numite subversive, împotriva cărora se cuvenea dezlănţuită o necruţătoare ofensivă.

— 3 —

La ceremonia din portul Worchester participă însăşi suverana, însoţită de prinţul consort şi de vicontele Rap.

Cu prilejul acestei expediţii urmau să fie lansate şi cîteva vase noi, fabricate în şantierele navale „Perfection", aparţinînd, fireşte, trustului „Morisson and Morisson".

Mii şi mii de oameni se înghesuiau spre chei să asiste la ceremonia tăierii panglicii şi la ridicarea ancorelor. In gloata aceasta

imensă și deloc veselă, ci mai degrabă morocănoasă și amenințătoare, se afla și un prăpădit de cetățean. El lupta cu coatele din răsputeri să-și facă loc. Și nu atît pentru el, cît pentru insoțitorii lui, care, altminteri, ar fi fost călcați în picioare. Era Bimbo, clovnul circului „Luxus", iar cei care il însoțeau, Gatina și Beloger. De mult puseseră la cale această nouă evadare. Rămînerea mai departe la circ, continuarea numărului senzațional de acrobație în gura leoaicei, făceau ca viața piticilor să atîrne de un fir de păr. Statura, trupul lor plinuț ar fi putut să trezească foarte ușor adormitele porniri de junglă ale Fedorei. Dacă n-ar fi săturat-o pe deplin, in orice caz i-ar fi prilejuit un aperitiv delicios... De aceea, dimpreună cu Bimbo, hotărîră să fugă.

Guliver era acum comandantul expediției. Gatina și Beloger erau incredințați că împreună cu Bimbo vor izbuti să ajungă pînă la el. La drept vorbind, însă, pentru cei doi pitici rămînea o mare taină schimbarea atitudinii lui Guliver. Nu ințelegeau ce s-a petrecut cu el, cum de a primit ceea ce respinsese. Totuși, dragostea lor față de el și încrederea fără hotar în cinstea lui il puneau mai presus de orice injositoare bănuială. Dacă Guliver a primit comanda flotei, a chibzuit pesemne că așa se cuvine. Dar în sufletul lor stăruia și altă umbră. Ei cunoșteau prea bine și pe membrii guvernului Westinghouse și pe bătrînul financiar Robert Morisson ca să nu se gîndească și la vreun eventual șiretlic din partea acestora. Trebuia să se incredințeze cu propriile lor simțuri că Guliver trăiește și că în adevăr el se găsește in fruntea „Magnificei expediții". De aceea se aflau acum la ceremonie.

Fuga din cortul peticit al circului „Luxus" se petrecuse noaptea, tirziu, în ajunul unui mare eveniment: ziua de naștere a Fedorei.

Don Giacomo își pregătise un butoiaș cu rachiu pentru sărbătorirea acestui eveniment și își rezervase desfătarea unei prelungite libații. Potrivit tradiției, libația începea din clipa aducerii butoiașului în vagonul directorial, adică cu cîteva zile înainte.

Numai datorită respectării acestei tradiții, Bimbo și cei doi pitici s-au putut strecura afară din cort, fără ca don Giacomo să prindă de veste. A doua zi, cind i s-a adus la cunoștință dispariția celor trei, fostul atlet a fost pătruns de o imensă deznădejde. Se destrămase cel mai senzațional număr al circului. Dar nu mai putea face nimic. In clipa cînd don Giacomo, cu ochii inroșiți de băutură și de plîns, cerea sughițînd iertare bătrînei leoaice că a rămas fără parteneri, Gatina și Beloger, cocoțați pe umerii lui Bimbo, urmăreau cu infrigurare ceremonia din portul Worchester. Nu, cititorule, nu trebuie să ai emoții. Nimeni nu i-ar fi putut identifica. Mulțimea care se îndrepta spre port era morocănoasă și cu pumnii incleștați. Și apoi, precum am spus, nu mai aveau aproape nimic din înfățișarea unor liliputani. Cum Beloger se purta acum ras, arătau ca doi copii.

De aceea ședeau fără grijă pe umerii lui Bimbo, așteptind cu nerăbdare să-și revadă vechiul și dragul lor prieten, pe Guliver.

Iar cind păpușa, măiestrit lucrată, care-l înfățișa pe Guliver, a apărut pe puntea vasului amiral să salute mulțimea, ei au tresărit emoționați și au exclamat intr-un glas:

— El e! Trebuie s-ajungem neapărat la Guliver!

CAPITOLUL IX

— 1 —

„Magnifica expediție" era alcătuită din 43 vase de diferite tonaje și cu *diferite funcții* sintetizate în denumirile respective: crucișătoare, torpiloare, submarine, portavioane etc. In frunte se *afla vasul amiral „Excelence". Pe puntea vasului amiral se plimba*, cu miinile la spate, comandantul suprem, adică așa-numitul Guliver, manevrat de la distanță de doctorul Kumberly.

Iar alături, cine credeți că se găsea in calitate de comandant suprem adjunct? Johnson! Da, da, chiar vechea noastră cunoștință, căpitanul Johnson, de pe vasul explorator „Victory IV".

După cum vedeți, inaintase pe scară ierarhică, era comandant suprem adjunct și purta trese de viceamiral. Cum ajunsese in această înaltă situație? Fusese nevoie de un om de încredere care să joace rolul de adjunct pe lingă un comandant confecționat *din nylon. Și mai trebuia un om* de încredere *și cu îndelungată experiență care să îndeplinească misiunea secretă de a scufunda în* larg intregul convoi.

Cine altul ar fi corespuns mai bine acestor cerințe ca bătrinul, inrăitul și experimentatul lup de mare Johnson? De altfel, răsplata care-l aștepta era cu adevărat impărătească: cinci la sută din sumele ce urmau a fi plătite de către societățile de asigurare, ca despăgubiri pentru vasele scufundate și pierirea atitor matelоți.

Fiindcă nimeni — cred — nu i-a socotit atit de naivi pe Westinghouse, Town Hill, Sir William, Robert Morisson și vicontele Rap, reprezentind coroana, incit să pună la cale scufundarea unei asemenea flote fără ca în prealabil s-o asigure.

Firește, Johnson își luase cu el o parte din oamenii lui de pe „Victory IV", printre care Tom Border, devenit adjunctul adjunctului. Cei doi Mac Intyre, tatăl și fiul, se aflau de asemenea pe bordul vasului amiral.

Johnson nu mai avea nici un fel de încredere în ei de cind participaseră activ la organizarea uriașei greve a marinarilor.

Dar tocmai această participare ii sugerase lui Town Hill ideea de a-i îmbarca pe unul din vasele expediției.

In definitiv, vasele trebuiau scufundate cu întregul echipaj, nu-i așa? Și atunci, de ce oare Mac Intyre, tatăl și fiul, n-ar impărtăși soarta celorlalți mateloți? Un mijloc simplu și ingenios de a te descotorosi pentru totdeauna de doi dintre cei mai primejdioși agitatori.

Pe vasul amiral, unde fuseseră repartizați, spre a putea fi mai serios supravegheați, ei încercaseră în citeva rinduri să se apropie de robotul pe care-l credeau Guliver. Nu puteau pricepe cum de a primit să fie comandantul unei expediții de inrobire a unui popor prieten.

Pe același vas se mai afla și o altă veche cunoștință a noastră: incăruntitul medic Sam Batle. După altercația în care riscase să rămină fără nas, făcuse un scurt popas intr-un așa-numit „*Institut de reeducare*". Dar Town Hill hotărîse să termine și cu el,

îmbarcîndu-l pe una dintre navele expediției. Prezența celor doi Mac Intyre și a lui Batle pe bordul lui „Excelence" a înlesnit foarte mult pătrunderea lui Bimbo și a celor doi pitici pe vas.

— 2 —

Cînd foarfecele de platină din augusta mînă a suveranei tăie panglica inaugurală, din mulțimea imensă care umplea cheiurile portului Worchester se ridică un vuiet clocotitor.

La inceput se crezu că e o puternică manifestare de dragoste și entuziasm, ceea ce prilejui un zîmbet de satisfacție pe chipurile puhave ale înalților slujitori ai imperiului.

Chiar majestatea sa regina-împărăteasă fu profund mișcată și măgulită de această spontană și atentă manifestare de simpatie din partea poporului. Cind, insă, o clipă mai tirziu incepu o adevărată ploaie de cartofi, morcovi și ouă clocite — așa cum povestește Bernard Shaw că s-a intimplat cu prilejul primei lui conferințe —, înaltele fețe au înțeles că vuietul nu exprimă nici dragoste, nici entuziasm, nici simpatie, ci el este un prelung și categoric: „Huo"! Și, dacă această clocotitoare revărsare sonoră putea fi pînă la un punct suportată, in schimb torentul de proiectile improvizate era de-a dreptul insultător.

Inchipuiți-vă, un asemenea proiectil în chip de ou nu tocmai proaspăt s-a spart în augustul obraz al majestății sale, iar un morcov a răvășit freza impecabilă a prințului consort!

Drept urmare, s-a produs un adevărat atac cu tancuri și șarje de cavalerie impotriva mulțimii, care nu cunoștea codul manierelor elegante, și hăituită, lovită, maltratată, continua să huiduiască și să strige:

— Dați-ne pîine, nu colonii!

Dacă însă Bernard Shaw nu se lăsase intimidat, întrucît n-avea să-și reproșeze decit lipsa de experiență oratorică, în cazul de față, inalții demnitari au luat-o la sănătoasa. Solemnitatea n-a putut continua, iar „Magnifica expediție" a părăsit de indată portul.

Uriașa busculadă a favorizat însă strecurarea celor doi pitici și a lui Bimbo pe bordul vasului amiral. Acrobația învățată de Gatina și Beloger și stăpînită la perfecție de Bimbo i-a ajutat să se cațere pe odgoane și să se azvîrle cu mult curaj peste orice obstacole și fără îndoială că figurile lor acrobatice ar fi stîrnit admirația publicului lui don Giacomo.

Plecarea precipitată a expediției a produs, cum era și de așteptat, oarecare tulburare în rîndurile matelotilor. Cei mai mulți se aflau fie pe punți, fie sus pe catarge de unde urmăreau mișcarea de pe chei. Atacul cu tancuri și cavalerie le viscolea sufletele de ură și mînie. În rîndul celor atacați s-ar fi putut găsi soția, mama ori copilul oricăruia dintre ei. Așa se face că, o dată ajunși pe bord, Gatina, Beloger și Bimbo au fost numaidecît observați de Mac Intyre tatăl. La început nu i-a recunoscut pe pitici. Dar cînd Gatina i-a ciripit cu glasul el dulce:

— Prietene, nu ne mai cunoști? atunci s-a repezit și i-a strîns cu dragoste la piept.

În puține cuvinte Beloger i-a înfățișat povestea lor. Mac Intyre asculta aci bucuros, aci scrîșnind din măsele de mînie și pîndea

cu privirile ca nu cumva vreo iscoadă a lui Johnson să fie prin apropiere. Cînd însă Beloger i-a arătat că vor numaidecît să-l vadă pe Guliver, bătrînul matelot s-a înnegurat la faţă şi le-a răspuns:

— Hm, nu ştiu ce o fi cu Guliver. Am încercat şi noi să schimbăm o vorbă cu el, dar ne-a fost cu neputinţă. Ba, o dată venindu-ne drept în faţă, s-a făcut că nici nu ne cunoaşte. Ehe, se schimbă oamenii cînd ajung comandanţi!

— Ba nu, Guliver nu e omul să-l poată ameţi onorurile, au sărit piticii să-l apere.

— Bine, nu mă credeţi! Să vă spună atunci feciorul meu, care i-a adresat cuvîntul şi nici nu i-a răspuns.

Mac Intyre fiul, chemat la sfat, a confirmat spusele bătrînului. Iar mai tîrziu, doctorul Batle a adeverit şi el că Guliver era de nerecunoscut.

— Dacă nu l-aş fi văzut la chip, aş fi spus că nu e el.

Sfatul în şase nu se putea prelungi. Trebuia repede căutat un ascunziş pentru călătorii clandestini. Dacă Johnson ar fi prins de veste că sînt pe bord, de, nu ştiu ce s-ar fi putut întîmpla. Au rînduit degrabă astfel: Bimbo avea să se ascundă în cabina celor doi Mac Intyre, iar piticii în cabina lui Batle, care, fericit de revedere, nici nu mai voia să se despartă de ei.

— 3 —

Potrivit instrucţiunilor, catastrofa navală trebuia să se producă în a cincisprezecea zi de la plecarea în larg. Cu acest prilej se verifica şi puterea de distrugere a minelor nedetectabile produse de uzinele „Pax“, aparţinînd Trustului „Morisson and Morisson“.

Mina nedetectabilă avea proporţii reduse şi, de departe, părea o simplă şi rumenită gutuie. Puterea ei de distrugere era însă uluitoare şi se calculase că explozia a numai trei mine ar fi fost suficientă pentru nimicirea tuturor bastimentelor care alcătuiau „Magnifica expediţie“. Totuşi spre a se preîntîmpina orice surpriză, Town Hill fu de părere să se folosească şase mine în loc de trei, iar ceilalţi înalţi slujitori ai imperiului împărtăşiră în totul punctul lui de vedere.

Nimeni, în afară de Johnson, nu cunoştea taina ciocnirii cu barajul de mine, fiindcă nimeni afară de el, nu trebuia să scape cu viaţă. Nici măcar Tom Border, supranumit Ţiparul, faţă de care Johnson nutrea o dragoste aproape părintească şi pe care ar fi dorit să-l cruţe. Dar răsplata care-l aştepta pe Johnson era atît de ademenitoare, încît eclipsa orice alte dorinţi.

Pe vase, viaţa se desfăşura normal. Prezenţa călătorilor clandestini trecu neobservată, deşi Ţiparului i se păru la un moment ciudată prietenia care se legase între cei doi Mac Intyre şi doctorul Batle, devenit nespus de voios.

Starea euforică de care fusese cuprins încăruntitul medic după întîlnirea cu Gatina şi Beloger îşi avea mai multe explicaţii. În primul rînd, îşi revedea doi buni şi dragi prieteni, cărora le simţise din plin lipsa. În al doilea rînd — de ce să n-o spunem? — fiindcă vechea şi redeşteptata lui pasiune ştiinţifică îi dădea ghes să reînceapă experienţele de creştere. Iar Gatina, şi îndeosebi Beloger atîta aşteptau: să crească!

Batle studiase posibilitatea unui tratament cu efecte rapide. Supuşi acestui tratament, Gatina şi Beloger în foarte scurtă vreme ar fi atins proporţiile unor oameni obişnuiţi. Inainte însă de a-l începe, Gatina, cu obrajii invăpăiaţi, ii dezvălui lui Batle o taină pe care n-o cunoştea decit ea: era gravidă.

Fructul care i se pîrguia în pîntec era dovada dragostei ei nemărginite pentru Beloger, cel frămîntat de gelozie. Şi tot atît de îmbujorată, Gatina îl mai întrebă cu multă gingăşie dacă noul tratament n-ar putea să-i cauzeze copilului vreun rău oarecare. Auzind vestea, Batle fu nespus de bucuros. Pricina era tot pasiunea lui ştiinţifică. Minunat! Va face o dublă experienţă: şi asupra Gatinei, şi asupra pruncului.

Cit priveşte efectele nocive, nu trebuia să se teamă de nimic. Preparatul născocit de el poseda virluţile ideale ale oricărui preparat farmaceutic: dacă nu ajută, în nici un caz nu dăunează.

Sfatul celor şase prieteni — Mac Intyre, tatăl şi fiul, Batle, Gatina, Beloger şi Bimbo — hotărîră ca, inainte de începerea tratamentului de creştere, piticii să încerce a se apropia de Guliver. Singuri ei se puteau strecura in cabina comandantului suprem pentru a sta de vorbă cu el.

— 4 —

In jurul cabinei comandantului suprem, stăpinea o linişte vecină cu incremenirea. De cind „Magnifica expediţie" pornise în larg, nimeni nu-l mai văzuse şi printre mateloţi începu să circule zvonul că ar fi suferind. Comenzile porneau de la Johnson, iar citeodată şi de la Ţipar. Ca să salveze aparenţele, Johnson vorbea însă in numele comandantului suprem. Şi, tot din aceleaşi motive, el intra din cind în cind in somptuoasa cabină a acestuia cu o servietă elegantă sub braţ, chipurile, să lucreze şi să primească dispoziţiuni.

Dar ajuns in cabină, se grăbea să scoată din eleganta servietă o sticluţă cu rom şi să tragă virtos la măsea. Prezenţa robotului de nylon, care se mişca întocmai ca el ba ii şi răspundea la unele întrebări, isca în sufletul lui o negură de teamă. Da, bătrînul lup de mare care cunoscuse toate furtunile mărilor şi ale pămintului şi rămăsese neinfricat in faţa lor, simţea o nelămurită teamă inaintea acestei păpuşi, care avea infăţişarea lui Guliver. Ca să-şi recapete curajul, nu avea alt leac decit romul. Cind golea sticluţa de ultima picătură, renăştea şi curajul in el. Atunci se indrepta cumplit, ameninţător spre robot şi-i striga:

— Ce, măi, maţe de cirpă, crezi poate că mi-e frică de tine? Ei bine, te înşeli!

Şi ca să-i facă dovada că in adevăr nu-l este frică, se repezea cu pumnii şi cu picioarele in el. Numai rezistenţa materialului plastic folosit de doctorul Kumberly a salvat robotul de la o gravă deteriorare.

O asemenea crincenă bătaie ii trăgea Johnson robotului şi sub privirile inmărmurite ale Gatinei şi ale lui Beloger, care izbutiseră să se strecoare pînă la ferestruica rotundă a cabinei.

Cum Gulliver, dragul, bunul lor prieten suferea să fie lovit, maltratat de Johnson, fără să riposteze, fără să se apere măcar? Aceasta li se părea de neînţeles.

Prima mişcare, aproape reflexă, a lui Beloger a fost aceea de a-i veni în ajutor. Dar Gatina îl opri :

— Stai ! şopti ea. Ce am putea face noi ? Nimic ! Ba i-am putea pierde pe toţi ceilalţi prieteni ai noştri...

Cind însă Johnson clătinindu-se, părăsi cabina, el se repeziră intr-un suflet prin uşa rămasă deschisă. Guliver zăcea întins pe podea, într-o neclintire de leşin.

Sărmanul lor prieten în ce hal ajunsese! Cu multă grijă şi dragoste incercară să-l readucă in simţiri. Dar toate strădaniile lor au rămas infructuoase. Guliver rămînea ca de piatră, rece şi ţeapăn.

Atunci o necuprinsă spaimă le ingheţă inimile. Nu mai încăpea nici o îndoială, Johnson le ucisese prietenul.

Făcind această groaznică descoperire, ei şi zoriră spre uşă. Dar iată, pintenat de nerăbdare, Beloger şi-a simţit deodată piciorul prins in ceva. Ce putea să fie oare? O sîrmă! O sîrmă desfăcută parcă din trupul lui Guliver.

— Gatina, rămii! Trebuie să cercetăm care-i rostul acestei sirme.

Şi, apropiindu-se din nou de trupul neinsufleţitului lor prieten, au aflat ceea ce dumneata, cititorule, ştiai mai de mult, că Guliver nu era Guliver.

CAPITOLUL X

— 1 —

E momentul acum să povestim ce s-a intimplat cu adevăratul Guliver. In acest capitol ne vom ocupa de viaţa lui Guliver pe Insula Florilor.

Sosirea lui împreună cu bătrînul savant Allridge a produs o adevărată senzaţie în rindurile deportaţilor. In general, orice nou pensionar se bucura de o frăţească primire in republica invăţaţilor. Se presupunea că este o nouă victimă a regimului din ţara lui Guliver. Că născocise poate ceva care venea în contradicţie cu interesele vreunui trust ori se îndărătnicise intr-o experienţă care de asemenea ar fi putut să primejduiască tihna şi veniturile inalţilor slujitori ai imperiului.

Guliver nu era un mare învăţat, nu ticluise nici o invenţie menită să răstoarne binecunoscute valori şi să deschidă anumite perspective. Dar era un vestit navigator, şi isprăvile lui desfătaseră copilăria fiecăruia dintre locuitorii Insulei Florilor.

De aceea aflind cine e s-au străduit cu toţii să-i indulcească clipele pe care avea să le petreacă printre ei. Allridge le povestise căror imprejurări se datora deportarea lui Guliver iar atitudinea lui neincovoiată li-l făcuse încă şi mai drag.

Primele zile s-au scurs în istorisiri şi amintiri de prin ţările neobişnuite pe care Guliver avusese norocul să le cunoască. In chipul acesta căuta să răsplătească dragostea frăţească de care era înconjurat. Dar viaţa pe insulă se desfăşura neindurătoare. Hrana puţină, lipsă de condiţii elementare de igienă, climă cu tranziţii neaşteptate de la caniculă la frig puternic. Iar la toate acestea se mai adăuga grosolănia personalului de pază.

Guvernatorul insulei era un oarecare căpitan Sullivan Wallace, supranumit Sullivan cel Negru, din cauza cruzimii sale.

Fost multă vreme un feroce comandant de unitate prin colonii, Wallace fusese avansat, tocmai pentru aceste sîngeroase merite, la rangul de guvernator al Insulei Florilor. Wallace aplica pensionarilor săi un regim care, potrivit instrucţiunilor secrete trimise de Town Hill, trebuia să-i facă inofensivi. Cerind, cu prilejul unei audienţe, lămuriri asupra termenului „inofensivi", guvernatorul fusese aspru admonestat pentru lipsa lui de perspicacitate.

— Atunci, excelenţă, dacă am înţeles bine, mă pot purta cu ei cum m-am purtat cu bandiţii din colonii, spuse Wallace făcînd un semnificativ gest cu degetul arătător în dreptul gîtlejului.

— Ferit-a sfîntul! sări Town Hill în sus. Domnule guvernator, nu trebuie să uiţi că aici nu eşti chemat să aplici măsurile civilizatorii folosite in colonii. Inofensiv poate fi, de pildă, un individ ţintuit de boală in pat ori, să zicem, un altul care nu mai poate avea judecata rece şi normală a unui adult, ci pe aceea a unui copil inapoiat...

Subtilităţile acestea nu puteau fi pe gustul şi înţelegerea lui Sullivan cel Negru. Dar pentru a nu-şi dezamăgi superiorii, se străduia totuşi să aplice un regim care, dacă nu-i făcea pe deportaţi să capete judecata încîlcită a unui copil înapoiat, cel puţin îi ţintuia la pat cu tot felul de beteşuguri. Nu însă tuturor le aplica acelaşi regim. Allridge, care avea însărcinarea să vegheze la bunul mers al uzinei electrice, era oarecum cruţat.

— 2 —

La vreo săptămînă de la venirea lui pe insulă, Guliver stînd de vorbă cu Abraham Allridge, cu care se împrietenise mai bine, ii puse această intrebare:

— Maestre, sînteţi atîţia oameni de valoare pe această blestemată insulă. Aţi încercat oare vreodată să folosiţi capacitatea dumneavoastră ştiinţifică?

— Să folosim capacitatea noastră ştiinţifică? O folosim doar. Nu vezi? Am ajuns electrician-şef, zîmbi el amar.

Dar după o scurtă pauză, întrebă la rîndul său:

— In ce chip să folosim capacitatea noastră ştiinţifică?

— Încercînd să evadaţi!

— Să evadăm? Cum putem evada cînd jur împrejur nu se află decit o nesfîrşită intindere de apă, iar fiecare floare din fermecătorul gard care împrejmuieşte insula, fiind de metal incărcat cu electricitate, este aducătoare de moarte?

— Şi totuşi, cu ştiinţa dv., aţi putea face ca florile să nu mai fie vătămătoare.

— Mda, asta s-ar putea face, răspunse după o clipă de gîndire Allridge.

— Iar cit priveşte intinderea nesfîrşită de apă care ne inconjoară, ea poate fi străbătută de nave repezi, care nu existau pe vremea mea, dar pe care dumneavoastră aţi putea să le construiţi.

— Dar pentru asta ne trebuie mijloace.

— Fireşte, însă, căutîndu-le, sigur că le vom găsi!

Allridge se uita zîmbind la Guliver. Era cucerit de încrederea lui. Şi deodată îşi aminti de nişte motoraşe de rezervă pe care le avea în uzină şi care puteau fi adaptate la un vas cu motor.

— Aşa e. Hm, lasă-mă să mă mai gîndesc.

— De bună seamă. O asemenea ispravă cere multă chibzuinţă.

După cîteva zile, Allridge îi spuse descurajat lui Guliver:

— M-am gîndit bine. Nu, dragul meu, nu ne putem înhăma la asemenea treabă. E mult prea grea pentru puterile noastre. Şi-apoi, dacă eşuăm, am putea aduce nenorocirea şi pieirea tuturora.

— Dar dacă izbîndim, le putem aduce fericirea, răspunse Guliver.

Răspunsul acesta îl puse din nou pe gînduri pe bătrînul învăţat. Iar într-o dimineaţă, încălzindu-se la soare după o noapte extrem de friguroasă, îi făcu semn lui Guliver să se apropie. Deşi nedormit şi gîrbovit de lipsuri, Allridge avea parcă o scînteiere tinerească în priviri.

— Ştii ce? începu el, m-am gîndit bine. Uite, am schiţat schema unui vas cu motor. Trebuie să încercăm! Asta nu e viaţă pe care o trăim noi aici. E o lungă şi înfiorătoare agonie, cum bine spune Clara Cooper.

Atunci puseră la cale un plan amănunţit, care prevedea în primul rînd construirea, sub conducerea lui Allridge, a unei nave moderne cu motor. Muncă anevoioasă care cerea braţe voinice de lucru, cum nu prea se găseau în rîndurile deportaţilor. O dată corabia construită, trebuia neutralizată forţa ucigătoare a ghirlandelor de flori. Şi, mai presus de orice, se impunea o deosebită grijă ca iscoadele să nu-i dea de veste lui Sullivan cel Negru despre toate cîte puneau la cale.

— 3 —

Un scurtcircuit scufundase insula în întuneric. Era o noapte deasă. Bezna părea compactă, aproape materială. De obicei, în asemenea nopţi, se puneau în funcţiune, împrejurul insulei, un număr îndoit de reflectoare. Dar scurtcircuitul provocat de Allridge le făcuse în noaptea aceasta inutilizabile. Ele priveau ca nişte ochi morţi.

Evadarea trebuia să se producă pe întuneric, care, după gluma doctorului Lambert, nu totdeauna favoriza acţiunile criminale.

Din fortăreaţa care slujea drept adăpost deportaţilor, aceştia ieşiră unul cîte unul. Ca să nu se rătăcească, se legară cu funii, aşa cum obişnuiesc alpiniştii. În frunte se afla Guliver. El studiase în amănunţime drumul spre improvizatul debarcader şi l-ar fi putut parcurge chiar şi cu ochii închişi.

— Hai, hai mai repede, îl zori Allridge. Era nerăbdător să se *vadă mai* de grabă în larg.

— Da, maestre, vom pleca îndată. Trebuie *mai* întîi să vedem dacă nu lipseşte vreunul.

Numărătoarea dovedi că Guliver avea dreptate. Lipseau doi deportaţi: Clara Cooper şi doctorul Lambert.

Incepu o infrigurată căutare. In cele din urmă, Clara Cooper fu găsită leşinată pe scările fortăreţei. Se afla intr-un asemenea hal de slăbiciune fizică, incit cel mai mic efort ii provoca leşinuri. Reţeta lui Town Hill de a o face inofensivă, dăduse rezultate excelente... Acum trebuia găsit şi doctorul Lambert. Dar cu toate strădaniile nu i se putu da de urmă.

— Ce facem? Plecăm fără el? intrebă Guliver.

Ii hăituia o firească nerăbdare şi fiecare clipă de intirziere ar fi putut să le primejduiască fuga. Totuşi, le venea greu să-l părăsească pe Lambert.

— Nu înţeleg cum de n-a venit? Cunoştea doar în amănunţime fiecare etapă. Ce să se fi petrecut cu el? se frămînta Allridge.

— Să mergem! hotărî Guliver. Chiar dacă eu n-aş fi de acord, nu se cuvine ca din pricina unuia singur să sufere atiţia. La drum!

Convoiul se îndreptă spre improvizatul debarcader, unde, ascuns de o stincă, se afla vaporaşul. Clara Cooper, care avea unele predispoziţii către formulări poetice, ii găsise un nume potrivit: „Steaua robilor".

Pe neaşteptate se auzi un foşnet. Intregul convoi încremeni cu respiraţia ţinută. Ce putea să fie? Guliver, care o purta pe Clara Cooper pe braţe, o puse de o parte şi inaintă cu pas de pisică. Voia să afle de unde venea zgomotul. Se intoarse repede şi bucuros. Nu era nimic. Vintul hoinărea pe insulă. Dar acum trebuia să se grăbească. Încă puţin şi vor fi la debarcader. Iată-i ajunşi. Funiile cu care erau legaţi îi va ajuta să se coboare. Să înceapă coborîrea. Gata! Mai repede! Mai repede!

Deodată ii izbi o erupţie de lumină. Jur împrejurul insulei se aprinse un inel de reflectoare. Ce însemna asta? Cine le pusese in funcţiune?

Dar unde-i „Steaua robilor"?... Uite-o, se leagănă pe valuri, însă nu mai e „Steaua robilor". E plină de paznici cu arme atomice indreptate spre fugari. La cea mai neinsemnată incercare de nesupunere, armele vor fulgera şi vor stinge pentru totdeauna visuri, frămîntări, speranţe....

Iar în mijlocul paznicilor, rinjind, se afla crudul guvernator, Sullivan Wallace, supranumit Sullivan cel Negru, şi alături, beat turtă, doctorul Lambert, care-i vindu-se pentru o damigeană de vin şi cincizeci de pachete de ţigări...

CAPITOLUL XI

— 1 —

În biroul lui, care nu avea nici pe departe eleganţa cabinetului lui Town Hill, Robert Morisson urmărea cu desfătare urcările înregistrate în ultimele zile de cursul acţiunilor „Guliver". Cu toată manifestaţia ostilă din portul Worchester, bursa se insufleţise după plecarea „Magnificei expediţii", şi cererea pentru acţiunile „Guliver" luase forme neintilnite.

Se vindeau pe capete blocuri, castele, întreprinderi, spre a se putea achiziţiona acţiuni. Ca un adevărat maestru, Robert Morisson trăgea cu abilitate sforile.

În fiecare zi primea raportul din partea credinciosului său Johnson. Stătea cu el de vorbă la televizor, cerind amănunte cu privire la purtarea echipajului, şi-şi freca fericit palmele cînd Johnson îl asigura că nimeni, dar absolut nimeni nu bănuia apropiatul şi tragicul sfîrşit. Aşadar, lucrurile mergeau de minune!

Apoi, zimbind, regla aparatul în aşa fel, încit să poată avea imaginea oceanului pe care plutea „Magnifica expediţie".

Ah, mările, oceanele, călătoriile pe şovăielnicul terasament al apelor erau slăbiciunea bătrinului financiar. Ar fi stat ore intregi pe şezlong să privească fugărirea fără odihnă a valurilor, să asculte freamătul lor, să soarbă respiraţia lor sărată.

Uneori ii era milă de el însuşi că, hărţuit cum era de multe şi variate treburi, nu-şi putea fura din timp să plece intr-un voiaj de-a lungul tuturor oceanelor. Pasiunea pentru aur fiind mai puternică, se mulţumea să privească prin televizor diferite aspecte marine şi oceanice. În ultima vreme cotidiana convorbire cu Johnson ii oferea acest prilej.

Cu o zi inainte de producerea proiectatei catastrofe, Robert Morisson incepu să se neliniştească. Şi nu fără motiv. Nu mai izbutea să-l obţină pe Johnson la televizor. Şi asta incă nu era totul. La un moment dat, i-a apărut pe ecran o splendidă femeie, imbrăcată in costum marinăresc.

Măcinat de invidie, dar făcînd in acelaşi timp haz, Morisson gindi că bătrinul lup de mare, călcînd prescripţiile regulamentare, luase clandestin pe bord o femeie. Il bănuia de mult bintuit de o dogoritoare patimă faţă de farmecul oricărei femei. Nu pricepea insă ce-l impiedica pe Johnson să apară la televizor. Lămuririle pe care Tom Border se grăbise să i le servească i se păreau neîndestulătoare. Ba, il puseră serios pe gînduri. Să auzim ce-i spusese Border:

— Mister Morisson, excelenţa sa viceamiralul Johnson m-a delegat să vă comunic că totul e in cea mai desăvirşită ordine.

— Ia, nu-mi bizii prostiile astea in cap, ţipă Morisson. Eu vreau să vorbesc neapărat cu Johnson! M-ai inţeles?

— Dar, mister Morisson, excelenţa sa e prea ocupat să poată sta acum de vorbă!

— Cum vine asta, prea ocupat? Cînd il cheamă patronul, nu există să fie ocupat.

— Mă iertaţi, mister Morisson, dar excelenţa sa e de altă părere, răspunse Ţiparul. Şi, fără să mai piardă timpul, intrerupse legătura, lăsîndu-l pe Morisson să răguşească zbierind în aparat. Spumegind de furie, acesta se puse numaidecît in contact cu şeful guvernului, cu Town Hill şi cu sir William. Spre deosebire de Morisson, aceştia işi păstrară calmul.

In adevăr, situaţia prezenta unele ciudăţenii, dar de vreme ce „Magnifica expediţie" nu deviase de la itinerarul stabilit, nu era motiv serios de ingrijorare. Pentru orice eventualitate, va fi trimisă o escadrilă de hidroavioane să observe şi să raporteze ce se intîmplă. Pînă în citeva ore, escadrila va fi înapoi. Dar surpriză! Escadrila nu se mai înapoie, indreptăţind astfel motivele de nelinişte ale lui Robert Morisson.

În seara zilei sorocite catastrofei, care nu s-a mai produs, în cabinetul lordului Westinghouse avu loc un consiliu restrins. Consiliul fu întrerupt de intrarea furtunoasă a vicontelui Rap.

— Majestatea sa se interesează din ce motive catastrofa a fost aminată.

Atunci Robert Morisson, care nu era nici prim-ministru, nici ministru al Afacerilor Interne ori al coloniilor, luă cuvîntul pentru toți și făcu următoarea prevestire:

— Spuneți majestății sale că nu e vorba de nici o aminare. Catastrofa se va produce, dar nu pe ocean, ci aici!

Vicontele Rap, datorită vechimii nobleței sale, nu permitea o prea mare intimitate celor fără titluri, chiar dacă posedau averea lui Morisson. Astfel, nici nu luă în seamă spusele acestuia și se adresă din nou lordului Westinghouse, iar figura dezolată a primului ministru îl cutremură.

— Cum e cu putință, își ieși din fire vicontele Rap, să nesocotiți interesele coroanei și să lucrați ca niște imbecili.

Și spunînd cuvîntul „imbecili“, se uită fioros la Town Hill, pe care și de data aceasta îl considera ca autorul acestei lamentabile nereușite.

— Cred că nu e prudent să aruncăm cu invective, răspunse Town Hill înțepat. Deocamdată nu știm încă nimic. Așteptăm rapoartele miniștrilor Marinei și Aviației. Vom informa apoi și pe majestatea sa.

— Dar bine, nu-nțelegeți că majestatea sa vrea să știe ce se întîmplă cu „Magnifica expediție“?!

În adevăr, de cînd augusta frunte a majestății sale primise botezul ouălor clocite cu prilejul memorabilei manifestații din portul Worchester suverana nu se preocupa decît de sporirea depozitelor personale la băncile din străinătate. Iar în regeștile calcule ale Carlei Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a, despăgubirile trebuiau să-i asigure existența, în caz de exil, pentru o perioadă îndelungată.

— Noi nu nesocotim interesele coroanei, răspunse grav lordul Westinghouse, care presimțea asediul migrenei în jurul pleșuvului său cap. Noi, dimpotrivă, am pus interesele coroanei mai presus de ale noastre și vom face totul ca să le salvăm.

Atunci Robert Morisson se porni pe un rîs strident și sinistru, care jigni demnitatea nobililor slujitori ai imperiului.

— Mister Morisson, încercă sir William să-l pună la punct. Vă rog să nu uitați că vă aflați la un consiliu restrins al slugilor majestății sale.

— Ia mai încetați cu aerele astea. Stăm cu toții pe muchea prăpastiei și voi vă sclifosiți cu formule.

— Și ce-ai vrea să facem? Miniștrii de resort cercetează, și vom afla ce se întîmplă, îl repezi Town Hill.

— Apoi, situația e foarte gingașă pentru noi, îi completă lordul Westinghouse. Cine nu este în curent cu dedesubturile afacerii nu va înțelege de ce ne neliniștim cînd flota își urmează drumul stabilit.

— Ehe-he, pînă să vă treziţi voi, cine ştie ce ispravă o să *mai facă Johnson.*

— Johnson e doar omul dumitale! Dumneata eşti acela care l-ai luat pe garanţie, tună acuzator Town Hill.

— Doar nu eu sînt ministrul de interne şi nu eu am datoria să ştiu ce este în sufletul lui.

— Aici, cu toată părerea de rău, trebuie să fiu de partea lui mister Morisson, interveni sir William. Vechea lui ură împotriva lui Town Hill ţişnea cu putere înzecită. Dumneata porţi răspunderea acestei nereuşite.

— Întreaga răspundere, confirmă şi vicontele Rap.

— Ba, dimpotrivă, Town Hill nu are nici o vină, îl apără lordul Westinghouse.

— Numai el e vinovat, stărui sir William.

Atunci Town Hill făcu un salt, şi dinţii lui ascuţiţi se înfipseră în splendidul nas acvilin al lui sir William.

Pe de altă parte, lordul Westinghouse primi de pe buzele bătrînului financiar un foarte vulgar scuipat peste pleoape. Era prea mult! Atît primul ministru cît şi vicontele Rap se repeziră la Robert Morisson şi-l prinseră de gît.

Avînd în vedere vîrsta înaintată a celor mai mulţi dintre combatanţi, cine ştie ce grave urmări ar fi putut să aibă grelele eforturi fizice pricinuite de păruială. Intrarea la timp a miniştrilor Marinei şi Aviaţiei puse, din fericire, capăt acestei altercaţii, care se soldă cu o muşcătură violentă de nas, cîţiva ghionţi şi unele *neînsemnate zgîrieturi.*

— 3 —

Să povestim acum ce se întîmplase cu „Magnifica expediţie".

În chiar ziua în care Gatina şi Beloger făcură uluitoarea constatare că Gulliver nu este Guliver, sfatul celor şase prieteni hotărîse să întreprindă unele investigaţii şi în cabina comandantului suprem adjunct.

Desigur, aceste investigaţii nu puteau fi făcute cu succes decît de către pitici. În lipsa lui Johnson, ei se strecurară pe ferestruică şi începură să scotocească prin sertare. Nu găsiră nimic să le atragă în mod deosebit atenţia, în afară de o cheie care, după forma ei, se vedea bine; este secretă. Trebuia să afle şi broasca pe măsura căreia se potrivea... Lucrul nu era defel simplu! Dacă între timp n-ar fi intrat Johnson să vorbească prin televizor cu Morisson şi apoi să descuie cu această cheie un sertar bine tăinuit în perete, nici vorbă să-i fi dat de rost. Cu toate că nici Gatina, nici Beloger nu aveau cine ştie ce cunoştinţe tehnice, din convorbirea lui Johnson cu Morisson pricepură că sertarul secret conţinea un mecanism de lansare şi de teleghidare a minelor. Mai pricepură că pe curînd e plănuită o gigantică explozie şi că Johnson urma să părăsească vasul amiral cu două ceasuri înainte de catastrofă. De aici deduseră că explozia urma să scufunde întreaga expediţie, în cap cu vasul amiral. Nimeni, dar absolut nimeni, în afară de Johnson, nu trebuia să scape cu viaţă.

Cutremurați de cele aflate, piticii grăbiră să ajungă fără zăbavă in mijlocul prietenilor lor.

Dar cind erau pe punctul să intre în cabina lui Batle, unde aceştia ii aşteptau nerăbdători, fură brutal opriți de cineva:

— Stați pe loc! Miinile-n sus! ii somă un glas parcă ştiut. Era Țiparul. Cu pistolul intins amenința să le ia viața.

Cind Țiparul se apropie de cei doi infractori, nu-i fu greu să recunoască pe piticii din ghețar. Faptul acesta, departe de a-l potoli, dimpotrivă, il indirji şi mai mult. El avea misiunea de a face poliția vaselor şi era inciudat că stirpiturile astea au fost in stare să-l înşele şi să se strecoare tocmai pe vasul amiral. Se bizuiau, pe semne, pe prietenia comandantului suprem Guliver. Dar el ştia că Johnson nu-l putea suferi pe Guliver, aşa că...

Duse fluierul la gură să cheme garda. Inainte însă ca vreun şuierat să străpungă văzduhul, se pomeni c-o pătură pe cap, strins ca intr-o menghină de patru brațe voinice şi băgat in cea mai apropiată cabină. Brațele voinice erau ale celor doi Mac Intyre. Dacă față de Johnson nutreau o ură înverşunată pe care nu şi-o ascundeau defel, pe Tom Border il socoteau un ofițer cu multe calități, căruia i se cuvenea oarecare stimă. Accentuăm *oarecare*, fiindcă devotamentul aproape slugarnic față de Johnson, ii ştirbea, după părerea lor, din stima cuvenită. Nu cu inima uşoară au fost nevoiți să-i pună pătura in cap. Dar ce puteau face? Dacă n-ar fi cutezat, cine ştie ce s-ar mai fi putut întimpla.

Border se impotrivise, protestase. Adus in cabină după ce i se scosese improvizata glugă, privea cu dispreț şi minie spre cei doi marinari, care, stinjeniți, ii ocoleau privirile. Dar, ascultind pe Gatina şi Beloger povestind cutremurați cele aflate, privirile lui Border căpătară o altă expresie: de ură. Cum, omul pe care-l socotise ca pe un părinte era gata să cosească dintr-o dată mii şi mii de vieți, printre care şi pe a lui, de dragul banilor? Il ştia insetat de avere şi, pină la un punct, uşurat de binecuvintata povară a conştiinței. Dar el il iubise şi-i aflase justificarea. Nu! Nu l-ar fi crezut niciodată în stare să meargă pină la asasinat. Şi acum, acum i se dezvăluia o cruzime de jivină lacomă de singe.

Un lung suspin izbucni din pieptul lui. Cind Gatina şi Beloger conteniră de povestit, primul care cuvintă fu Border.

— Trebuie să impiedicăm cu orice preț această crimă!

Atunci se auzi glasul lui Mac Intyre tatăl. Vorbea molcom, cum avea obiceiul:

— Dar pentru asta se cere ca mai intii să-l inlăturăm pe Johnson.

— Il vom inlătura, răspunse hotărit Border. Şi cei de față înțeleseră că nimic şi nimeni nu va putea clinti această hotărîre.

Chiar în aceeaşi seară se stabili ziua, ora şi minutul cînd Johnson urma să fie înlăturat. Tom Border trebuia să preia comanda supremă. Inlăturarea lui Johnson nu era o problemă anevoie de rezolvat. El n-avea pe nimeni de partea sa. Dovedise însă în toate imprejurările o mare şiretenie şi ar fi putut să le scape printre degete. De aceea se cerea tact şi prudență.

Batle, dogorît de mistuitoarea lui pasiune pentru ştiinţă, devenise nerăbdător. Voia să inceapă mai degrabă aplicarea noului său tratament. Pe de altă parte, Gatina şi Beloger erau incă şi mai nerăbdători. (Acum incetaseră să fie pitici, dar nici oameni ca toţi oamenii nu erau. Se aflau cam la mijlocul drumului.) Astfel, chiar în seara cind se hotări inlăturarea lui Johnson, sfatul prietenilor, care-l cuprindea acum şi pe Border, ii dădu lui Batle dezlegarea să pornească la treabă, asigurindu-i totodată şi condiţiile cele mai bune. Batle nu se lăsase cîtuşi de puţin rugat. Nu mai departe decît a doua zi, dimineaţa făcu primele injecţii. Tratamentul era ceea ce se numeşte în medicină un tratament de şoc şi prevedea cite trei injecţii pe zi, doze masive de hrană şi lichide, cum şi odihnă absolută. Nerespectarea acestor recomandaţii ar fi putut compromite totul. Rezultatele nu intîrziară să apară. Ele erau de-a dreptul uluitoare. Batle spulberase vechiul adagiu latin: „Natura nu face salturi". Ba da, natura face salturi, şi încă ce salturi!

Crescind la o statură normală, Gatina şi Beloger, nu mai aveau ce pune pe ei. Hainele rămaseră bune pentru copii. Problema se rezolvă prin imprumutarea unor uniforme marinăreşti din garderoba destul de sărăcăcioasă a celor doi Mac Intyre.

Aşa se explică de ce Robert Morisson a putut zări la un moment dat pe ecranul televizorului o splendidă femeie în costum marinăresc. Cind foştii pitici apărură in mijlocul prietenilor, impresia fu extraordinară. Mac Intyre tatăl şi fiul nu-şi credeau ochilor. Cum, perechea asta fermecătoare să fie oare chiar prichindeii din gheţar? Cu neputinţă! Bimbo, deprins cu tot felul de trucuri şi şmecherii de circ, se repezi să vadă dacă nu-s niscaiva scamatorii la mijloc. Nici Border nu izbutea să se desprindă din uluiala în care-l zvirlise isprava lui Batle. Ţiparul nu avea despre Batle o părere prea bună. Batle săvîrşise o adevărată minune care-l situa, fără îndoială, printre cei mai de seamă învăţaţi ai lumii.

Batle işi privea opera cu o legitimă mindrie dar şi cu dragoste părintească. Ceea ce ar putea părea ciudat e faptul că Gatina şi Beloger se obişnuiau anevoie cu noua lor stare fizică. După emoţia biruinţei, ii covirşise un simţămint de nelinişte, un soi de jenă ca şi cum s-ar fi aflat dezgoliţi inaintea unor priviri neruşinate. Iar exclamaţiile de uimire ale prietenilor nu făceau decit să le sporească tulburarea.

Intre timp, in jurul lui Johnson se şi urzise un păienjeniş din care i-ar fi fost anevoie să scape. Cu exersatul lui miros de bătrîn lup de mare, adulmecase o primejdie. Dar nu-şi putea lămuri de unde vine.

Pentru înlesnirea capturării, Gatina trebuia să slujească drept momeală, confirmînd astfel bănuiala lui Morisson cu privire la pătimaşa slăbiciune a lui Johnson pentru farmecul femeilor. Această slăbiciune l-a şi pierdut. Lucrurile s-au petrecut nespus de simplu.

In ajunul zilei sorocite pentru catastrofă, Gatina răsări în calea lui Johnson. Dacă alcoolul nu izbutea decît să-l amețească, prezența unei femei, mai cu deosebire cînd avea seducătoarea înfățișare a Gatinei, îl făcea să-și piardă pur și simplu mințile. Johnson nu mai vedea decît șerpuitoarea ei făptură, ochii mari, scînteietori ca smaraldul, sub umbrarul genelor mătăsoase, nu mai auzea decît minunatul ei glas de ciocîrlie.

Starea de transă în care-l transpuse farmecul Gatinei determină o neglijare completă a celor mai elementare măsuri de prevedere. De obicei purta în buzunarele secrete diferite minuscule arme de foc perfecționate care, la o cît de superficială atingere, se descărcau automat. Ei bine, acum nici nu se mai sinchisea de ele. Cînd Border îi înfipse pistolul în piept, iar cei doi Mac Intyre îi prinseră brățări de fier la miini și la picioare, se trezi parcă dintr-un somn adinc.

— Bestiilor, începu el să urle, voi mi-ați trimis-o în cale.

Încercă să se smucească, să declanșeze din buzunarele secrete tirul armelor automate. Dar buzunarele erau goale... Fu încuiat într-o cabină și pus sub strașnică pază. Mai tîrziu veni să-i țină companie comandantul escadrilei trimise în cercetare de Town Hill.

La invitația lui Border de a face cauză comună, se împotrivi zgomotos și indignat. Furtunosul comandant se pomeni astfel alături de Johnson. Echipajul însă trecu nesovăielnic de partea răsculaților. Prin urmare „Magnifica expediție" se îmbogățise: număra acum cîteva avioane de tip modern, iar în plus și cîțiva noi luptători hotărîți să învingă.

CAPITOLUL XII

— 1 —

După eșuarea evadării, Allridge și Guliver socotiți căpeteniile fugarilor prinși — cum de altfel și erau — fură sortiți unui regim deosebit de sever. Iar un vechi temnicer, pe nume Walter, cel mai devotat om al lui Sullivan, se străduia din răsputeri să-l înăsprească și mai mult. Nu era zi, nu era ceas în care Walter să nu le picure și de la el cîțiva stropi de venin. Li se dădea mîncare o dată pe zi? Walter avea grijă să n-o primească decît la două zile. Aveau voie să ceară apă cînd le era sete? Walter le-o aducea, cîte-o bărdacă plină ochi, dar în apă pluteau șoareci, gîndaci și păianjeni. Sullivan făcea haz de isprăvile lui Walter, iar acesta se arăta nespus de mulțumit de mulțumirea șefului.

— De ce ne înăsprești viața cînd nimeni nu ți-o poruncește? îl întrebă Allridge o dată.

— Cum, de ce? se miră Walter. Păi, voi sînteți întemnițați, iar eu ce sînt? Temnicer! Atunci?

Asta era judecata lui Walter și nu se deosebea mult de a lui Town Hill, de pildă.

Aspră și grea era viața sortită de Sullivan cel Negru prizonierilor săi, dar nici pe departe atît de chinuită ca aceea a doctorului

Lambert. Pe Lambert nu-l osîndise nimeni. El se bucura chiar de unele favoruri. Mai primea şi acum, la răstimpuri, cîte un pachet de ţigări ori o ploscă cu băutură. Dar Sullivan hotărîse să vieţuiască laolaltă cu ceilalţi deportaţi. Şi aceasta era cea mai grea osîndă.

Treceau zile şi săptămîni, s-ar fi putut să treacă şi ani fără să-i adreseze careva cuvîntul, fără să i se dăruiască o privire.

Lambert simţea cum îl asediază încet, dar irezistibil negura nebuniei. „Optimismul" lui se ofilise, glumele erau ascultate de pereţi. Cînd se apropia de un deportat, acesta se grăbea să-şi caute alt loc. Cînd deschidea gura să rostească un „bună dimineaţa", i se răspundea cu o tăcere de gheaţă. Cînd înnebunit se tîra şi cerşea un zîmbet, îl întîmpina o însetată mînie. Sullivan cel Negru nici nu bănuia că, fără să fi vrut, iscodise o drăcească pedeapsă.

Într-o noapte întunecoasă, doctorul Lambert dispăru. A doua zi, trupul lui anina fulgerat între ghirlandele cu flori care ţărcuiau insula. Nimeni n-a aflat dacă a fost electrocutat din imprudenţă ori şi-a dat singur moartea. Nimeni nu l-a jelit. Dimpotrivă. Unii chiar s-au bucurat. De pildă, Sullivan cel Negru, uşurat de povara de a-i mai dărui la răstimpuri cîte un pachet de ţigări ori o ploscă cu băutură.

— 2 —

— Înălţimea voastră, raportă smerit Walter guvernatorului într-o dimineaţă, nu-mi prea place că de la o vreme deţinuţii Guliver şi Allridge stau mereu la sfat. Să nu clocească iarăşi vreo drăcie.

Aşa şi era. Guliver şi Allridge stăteau îndelung la sfat. Dar ei nu „cloceau vreo drăcie", cum se temea Walter, ci-şi încredinţau unul altuia gîndurile.

— Vezi, spunea Allridge, de multe ori mă gîndesc la Lambert şi socot că el nu ne-a vîndut pe noi, nişte făpturi pieritoare, ci a trădat înseşi legile progresului. O, dacă aş fi fost liber, visurile mele şi-ar fi găsit fiinţă în atîtea şi atîtea înfăptuiri. Şi nu numai ale mele, dar şi ale tuturor prietenilor mei de pe insulă.

— Va veni vremea cînd toate aceste visuri vor putea să zboare, cum zboară fluturele întrupat în lunga lui prefacere din mătasea crisalidei, încerca Guliver să-şi sprijine prietenul, adoptînd în acest scop şi exprimarea poetică a Clarei Cooper. Dar Allridge era împresurat de o mare deznădejde.

— Cînd? Cînd va veni? Atunci cînd n-am s-o mai pot folosi? Cînd voi fi pulbere? Eu nu mai am putere să aştept... De-ai şti, dragul meu, cît am fost de frămîntat în viaţă de problema energiei solare!... În ultimele săptămîni cred c-am izbutit să rezolv teoretic această problemă şi să fac din soare un mare prieten al omului. Dar voi apuca oare clipa cînd toate aceste speculaţii teoretice, pe care n-am acum putinţa să le aştern măcar pe hîrtie, vor ajunge pe făgaşul primelor experienţe? Cînd va veni ziua eliberării noastre? Cînd?

— Această zi nu e departe... Ar putea fi chiar miine.

Rostind aceste cuvinte, menite să-l îmbărbăteze pe Allridge, Guliver nici nu bănuia că făcuse o mare profeţie, pentru care l-ar fi invidiat chiar şi cei mai versaţi prooroci biblici.

Nu mai departe decît a doua zi după această convorbire, in insulă se iscă o mare frămintare. Cel mai tulburat era însuşi guvernatorul, Sullivan Wallace. În strălucitorul cabinet din somptuoasa-i reşedinţă, se invirtea — cum se spune — ca un leu în cuşcă. Se aşeza pe fotoliul imbietor, dar parcă se aşeza pe cuţite, se plimba pe covorul moale şi mătăsos, dar parcă păşea desculţ pe cioburi de sticlă, punea mina să obţină legătura cu metropola, dar şi-o retrăgea repede, de parcă aparatul ar fi fost încins in cuptor.

Oare ce urzicase în asemenea măsură tihna sufletească a crudului guvernator? Nimic alta decit un ultimatum.

În zori, atunci cind soarele abia işi răsfira biruitor mănunchiul de raze, cind in aer stăruia inviorător răcoarea inmiresmată a nopţii, Sullivan cel Negru fu smuls din moleşitoarea invăluire a somnului de semnalul televizorului. Socotind că Town Hill ar avea poate să-i comunice vreun mesaj special, Sullivan, bombănind că a fost trezit din dulcele somn al dimineţii, răsuci butonul aparatului. Dar, spre uimirea lui, pe ecran îi apăru un chip cu totul necunoscut, care-i vesti, nici mai mult nici mai puţin, decit următoarele:

„Noi, Tom Border, in numele comandamentului suprem al «Magnificei expediţii», te somăm ca in termen de patru ore să eliberezi pe toţi deportaţii, care trec sub ocrotirea noastră.

În acelaşi timp, te somăm să te consideri prizonier impreună cu întregul personal ajutător, asigurindu-vă că in felul acesta nu veţi avea nimic de suferit. Orice impotrivire, orice încercare de a lua legătura cu metropola va fi exemplar sancţionată".

La inceput, Sullivan gîndi că-i vreo farsă de prost gust. Dar cind văzu impunătorul cortegiu al vaselor de război, cu gurile de foc îndreptate spre insulă, crudul guvernator căpătă dintr-o dată proprietăţile gelatinei: începu să tremure. Apoi, după multe frămintări, luă o hotărire eroică: să reziste.

Nu vrem să lungim prea mult povestirea noastră. Ca atare vom renunţa la descrierea altor amănunte. Vom spune numai că la *împlinirea celor patru ore* ale ultimatumului, Tom Border, Mac Intyre tatăl şi fiul, Gatina, Beloger, Batle şi Bimbo debarcară pe insulă întimpinaţi sărbătoreşte de deportaţi, in timp ce Sullivan cel Negru zăcea deoparte, legat cobză şi cu un căluş înfipt pină în gitlej. Border, intrebind cine l-a legat, intrucit deportaţii, transformaţi de suferinţă in nişte sărmane epave umane, n-ar fi putut s-o facă —, auzi un glas smerit:

— Eu, înălţimea voastră!

Era Walter temnicerul.

— 3 —

Nu! Cuvintele nu sînt in stare să zugrăvească pe deplin emoţionanta scenă a revederii lui Guliver cu Gatina şi Beloger. De aceea o vom înfăţişa oarecum telegrafic. În primele clipe, Guliver

nici nu-l recunoscu. Cine sint aceşti doi tineri frumoşi marinari, care se anină intr-o îmbrăţişare frăţească de umerii lui ?

In minte fulgeră bănuiala că ar fi ei, dar gîndul se stinse numaidecit. Cum puteau fi Gatina şi Beloger ? Ei erau nişte pitici, pe cind aceştia... Cind insă auzi dulcele ciripit al Gatinei, dintr-o dată in inimă i se aprinse o lumină caldă şi invăluitoare. Nu incăpea îndoială, ei erau.

— Voi, voi sinteţi, dragi prieteni ?

— Dar cine alţii ?

Urmară ceasuri dragi de aducere aminte, de întrebări şi răspunsuri. Iar cind Guliver stărui să afle cum de au crescut, atunci glăsui Batle. Încărunţitul medic istorisi cu însufleţire fazele experienţelor şi rezultatul lor. Pe nesimţite, în jurul lui se adunară roată toţi aceia care alcătuiau Republica Invăţaţilor. Insetaţi de noi cunoştinţe, ascultau vrăjiţi, parcă, spusele lui Batle. Rar il intrerupeau cu cite o intrebare. Cind sfirşi de istorisit, Allridge se apropie de el şi rosti solemn, in numele tuturor, următoarele puţine cuvinte :

— Fii binevenit în mijlocul nostru. Eşti un mare cărturar, iar descoperirile dumitale revoluţionează ştiinţa !

Niciodată Batle n-a fost mai fericit şi mai emoţionat ca atunci cînd bătrînul jerpelit şi gîrbovit care rostise aceste cuvinte il îmbrăţişă... I se părea că însăşi ştiinţa il îmbrăţişează.

Dar grijile lui abia începeau. Avea de tămăduit printre deportaţi atitea şi atîtea suferinţe. Starea Clarei Cooper era deosebit de gravă şi dacă ar mai fi intîrziat citeva ore numai, asistenţa medicală ar fi fost de prisos. Nici starea lui Allridge nu era mult mai bună. Deznădejdea din ultima vreme influenţase puternic o veche suferinţă de inimă. Chiar Guliver, aparent cel mai robust dintre toţi, era măcinat de scorbut, cutremurătoarea boală a foamei. Şi nu era unul care să nu fie vătămat trupeşte şi sufleteşte de îndelungata caznă a vieţii de deportat.

Insula Florilor deveni în scurtă vreme un ţinut dătător de putere. Ea ajunse, totodată, cartierul general al „Magnificei expediţii“, care, la cererea celor doi Mac Intyre, işi asumase misiunea de a porni împotriva lui Town Hill.

CAPITOLUL XIII

— 1 —

Iată-ne, iubite cititor, ajunşi cu bine la capătul povestirii noastre. De bună seamă, au rămas o sumă de întrebări care işi aşteaptă răspunsul. Acesta-i şi rostul ultimului capitol.

Să vedem întii ce s-a ales din societatea „Guliver and Comp“.

De la plecarea in larg a cortegiului de vase, cite un scurt comunicat doldora de cele mai îmbucurătoare ştiri avea menirea să întreţină nealterat optimismul acţionarilor. Să citim împreună un asemenea comunicat :

„Comandamentul suprem al «Magnificei expediţii» comunică desfăşurarea în cele mai bune condiţii a călătoriei întreprinse. Potrivit programului, în scurt timp va avea loc debarcarea pe solul prietenesc al noului dominion imperial «Liliputania»".

De obicei, după răspîndirea unor astfel de comunicate, bursa înregistra noi urcări ale acţiunilor societăţii „Guliver and Comp".

În ziua cînd comunicatul vesti ancorarea vasului amiral într-unul din porturile Liliputaniei, în ziarele aparţinînd trustului Morisson apărură şi fotografii, chipurile, transmise prin radiograf, înfăţişînd primirea entuziastă făcută de liliputani „Magnificei expediţii", iar la bursă se dădu din nou o înverşunată bătălie pentru obţinerea acţiunilor „Guliver" la preţuri fabuloase.

Dar chiar a doua zi dimineaţă, posturile străine de radio arătară că datele comunicatului erau pur şi simplu inventate, că, într-adevăr „Magnifica expediţie" a ancorat, dar nu la ţărmurile imaginare ale Liliputaniei, ci la acelea ale Insulei Florilor.

A urmat cea mai gigantică prăbuşire cunoscută în istoria bursei. Demascarea acestei vaste escrocherii, care întrecea prin proporţiile ei escrocheriile regelui neîncoronat al chibriturilor, Ivar Kreuger, a făcut ca în numai două ore să se înregistreze scăderi catastrofale. Oameni răguşiţi, transpiraţi, cu ochii cît conopidele, îşi rupeau hainele îmbulzindu-se, luptîndu-se, nu să obţină, ci să vîndă la orice preţ acţiunile „Guliver and Comp".

Împrejurarea că însăşi coroana şi însuşi guvernul erau implicaţi în această gravă şi nemaiîntîlnită escrocherie avu cele mai neaşteptate urmări. Pentru prima oară în funcţiunea lui de ministru al Afacerilor Interne, Town Hill se putea lăuda cu un succes. El izbutise să afle înaintea tuturor demascarea escrocheriei. Mîndru de acest succes, dar, alarmat în acelaşi timp pentru că era complice, luă grabnic legătura cu Robert Morisson. Spre dezolarea lui, secretara îl informă că bătrînul financiar suferise un puternic atac de cord şi nu avea voie să comunice cu nimeni... Situaţia agravîndu-se şi trebuind să facă faţă unor eventuale dezordini, Town Hill se repezi la lordul Westinghouse. Şi aici avu surpriza să afle că şeful guvernului nu-l poate primi. Se găsea încă foarte suferind de pe urma zgîrieturilor căpătate în cunoscuta altercaţie. Cît despre sir William, fireşte, acesta nici nu voia să audă de Town Hill. Cu nasul tumefiat şi învelit în pansamente, de cîte ori îşi amintea de colegul lui de guvern, simţea că-l năpădesc furiile. Nici încercarea de a-l vedea pe vicontele Rap nu fusese mai fericită. Atunci Town Hill acţionă de unul singur.

Încă de copil i se prevestise că, datorită inteligenţei sale, e sortit să ocupe cele mai reprezentative poziţii ale ierarhiei politice.

Cînd moşteni postul de ministru al Afacerilor Interne, gîndi că aceste prevestiri s-au adeverit. Mai tîrziu însă, în tulburătoarea linişte a mănăstirii unde fusese surghiunit, smerita Ursula, care avea darul devinaţiei, după o noapte petrecută împreună, îl încredinţă că ursita îl predestinase unor situaţii mult mai înalte.

Ei bine, Town Hill socoti că a sosit vremea împlinirilor!

Folosind deruta provocată de dezastrul societăţii „Guliver and Comp.", trase spuza pe turta lui. Se erijă în apărătorul drepturilor celor escrocaţi şi, bizuindu-se pe sprijinul colonelului Shelton, mai marele peste poliţie, şi al unor colegi ai acestuia, dădu o lovitură

de stat. Daclară demisionat şi arestat pentru escrocherie întregu: guvern Westinghouse, pe care-l zăvorî în turnul unei istorice fortărețe, sub straşnica strajă a gealaților lui Shelton, ridicat peste noapte la gradul de mareşal suprem. Pentru ca membrii cabinetului Westinghouse să nu se plictisească în turnul istoricei fortărețe, îi trimise şi pe vicontele Rap să le țină de urît.

O proclamație vestea națiunii că regina Carla Victoria Ludovica Alexandra a XIV-a abdicase in favoarea fiicei sale, care va domni sub numele de regina-împărăteasă Clotilda Maria Ioana Caterina a XXV-a.

Cum însă noua suverană nu împlinise decit zece ani şi jumătate şi cum la această vîrstă n-ar fi putut ține cu succes în mînă frînele imperiului, oricît de precoce s-ar fi arătat, ceea ce nu era cazul, se alcătui un consiliu de regență format din: Town Hill, prim-regent, indeplinind totodată şi funcția de preşedinte de consiliu, smerita Ursula şi mareşalul Shelton.

Primele măsuri ale noului guvern fură lăcătuirea sediului societății „Guliver and Comp." şi arestarea tuturor deținătorilor de acțiuni, dovediți ca tulburători ai ordinii publice.

In aplicarea acestei din urmă dispoziții se petrecu ciudatul fapt că în rindul deținătorilor de acțiuni fură înglobați şi foarte numeroşi cetățeni care nu numai că nu posedaseră în viața lor sumele necesare achiziționării de acțiuni, dar nici măcar modestele sume pentru cumpărarea zilnică a piinii celei de toate zilele.

In fața noului guvern se ridicau însă atîtea probleme mari şi grave, incît nu avea nici un rost să-şi piardă vremea cu cercetarea acestui fapt...

Printre problemele mari şi grave se înscria ca una de cea mai arzătoare urgență sancționarea exemplară a răsculaților de pe „Magnifica expediție". Cind află că echipajul escadrilei trimise în cercetare a pactizat cu răsculații, Town Hill se nelinişti, dar nu-şi pierdu cumpătul. Cind i se aduse la cunoştință că şi cea de-a doua formație de proporții mai mari a uitat drumul înapoi spre bază, tulburarea de care fu cuprins nu se deosebea prea mult de panică. Dar şi acum reuşi să se domine. In sfîrşit, cînd i se comunică debarcarea „Magnificei expediții" pe Insula Florilor şi pregătirea în vederea apropiatului asediu al metropolei, starea lui de spirit inspiră cele mai serioase îngrijorări smeritei Ursula.

Consiliul de regență hotărî să nu mai trimită nici o formație aeriană, terestră ori maritimă pentru a sancționa pe răsculați, ci să organizeze în aşa fel forțele armate incît să poată face față asediului.

In timp ce în țara lui Guliver se petreceau toate aceste evenimente, pe bordul iahtului „Marile speranțe", Robert Morisson contempla şerpuirea înspumată a valurilor, statornica lor nestatornicie... Infățişarea lui trăda cea mai înfloritoare sănătate. Nici urmă de atac puternic de cord. Intins pe şezlong, savura liniştit tumultul neadormit al mării, făcînd bilanțul cîştigurilor realizate. Fugise în seara zilei cînd optimistul comunicat al guvernului Westinghouse vestind debarcarea „Magnificei expediții" în Liliputania provocase cea din urmă şi cea mai masivă urcare a acțiunilor „Guliver and Comp."

...Şi acum, în ultimul paragraf al ultimului capitol, ne vom ocupa in foarte puţine cuvinte şi de bucălatul şi dulcele Sinabi. Iată un nou personaj, va exclama cititorul pe care povestitorul găseşte cu cale să-l aducă tocmai acum, la sfîrşit. Aşa e. Sinabi e un personaj nou, care apare cam tirziu. Dar ce să facem, altcum nici nu se putea. De ce ? Fiindcă Sinabi nu exista. E fiul Gatinei şi al lui Beloger. Închipuiţi-vă, experienţa lui Batle reuşise pe de-a-ntregul La soroc Gatina născu o minune de copil, leit Beloger. Rar intilneai o astfel de asemănare. Gura, ochii, nasul erau toate ale lui Beloger. Din Gatina rupsese numai farmecul genelor lungi şi mătăsoase

Naşterea lui Sinabi iscă o adevărată sărbătoare. Ce să vă spun multe, două zile şi două nopţi s-a chefuit pe insulă la botezul lui. Naş cine putea să fie ? Fireşte, Guliver. Dar nu singur. A mai fost şi un al doilea naş, Mac Intyre tatăl. Cheful avu loc cu o săptămînă înainte de pornirea expediţiei impotriva lui Town Hill.

La botezul lui Sinabi se aduseră daruri multe şi se rostiră felurite urări. Primul naş ii dărui un cuţitaş marinăresc de oţel. Şi-i dori lui Sinabi să fie neincovoiat ca oţelul.

Doctorul Batle ii atîrnă de git un lănţuc de aur, pe care-l avea de la o străbunică, urindu-i :

— Să atingi anii ăstui lanţ !

Clara Cooper, in numele invăţaţilor de pe insulă, ii dărui, ce credeţi ? Un ochean mititel, mititel, ca de jucărie, dar prin care vedeai de minune stelele chiar lingă tine.

— Să ai parte de belşugul minţii şi al inimii, să poţi afla bucuria luminii, spuse Clara Cooper sărutind creştetul cu puf auriu al copilului. Iar cei doi Mac Intyre şi-au tot frămîntat mintea ce dar să-i potrivească. Pină la urmă au găsit. Un ceasornic ! Da, da, un cesuleţ cît o unghie, taman bun pe măsura lănţucului dăruit de Batle.

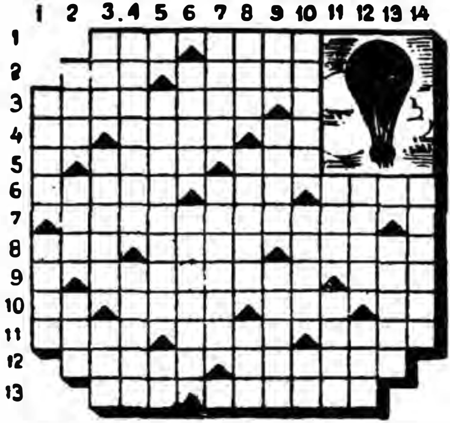
Şi i-au ticluit lui Sinabi şi o urare, in stihuri, cu privire la rosturile darului :

„Să-ţi arate
Spor în toate
Şi să-ţi sune
Clipe bune !“

Oare toate aceste frumoase urări pornite din inimă işi vor afla împlinire ? Povestitorul este încredinţat că se vor împlini fără doar şi poate. Dumneata, scumpe cititor, nu eşti de aceeaşi părere ?

(SFIRŞIT)

JULES VERNE

ORIZONTAL: 1. Găsit în căptușeala hainei lui Harbert constituie recolta de grîu de mai tîrziu a celor cinci locuitori și a cîinelui Top de pe „Insula Misterioasă" — „...verde, unul din multele romane ale lui Jules Verne; 2. Așa-l strigau pe Nabucodonosor tovarășii săi de pe Insula Misterioasă — Căpitan celebru din „20 de mii de leghe sub mări"; 3. Ca cei ce au greșit drumul; 4. Cămăși țărănești — În „Aventurile a trei ruși și trei englezi", primește o scrisoare de la exploratorul Livingstone — Notă muzicală; 5. Marinarul Pencroff a pierdut-o în timpul călătoriei cu balonul spre „Insula Misterioasă" — Bogăție; 6. Plămădeală — Bătrîna negresă din „Căpitan la 15 ani" — A ocolit pămîntul în 80 de zile; 7. În romanul lui Jules Verne este în flăcări; 8. Prefixul lui 8 — Golful din fundul căruia căpitanul Nemo se aproviziona cu... aur spre a ajuta pe luptătorii pentru libertate din toate colțurile lumii — Gigantică plantă agățătoare ce îmbrăca adăposturile de pe plute într-unul din romanele lui Jules Verne; 9. Acțiunea romanului „800 leghe de-a lungul..." se petrece în America de Sud — Haină; 10. Antemeridian — Orășel în Sahara — Un ciob dintr-un ciob — George Topîrceanu; 11 Oraș în Alsacia — Poate fi și de treflă — Teritoriu; 12. Prietenul nedespărțit al lui Fry din „Interesantele aventuri ale unui chinez" — Trebuiau să fie tare istețe ca să scape de lovitura cangei regelui vînătorilor Ned Land; 13. Comisia de Stat a Planificării — Fără originalitate.

VERTICAL: 1. Numele malaez al unei varietăți de arbore de pîine menționat în „20 mii leghe sub mări" — Plutește într-un roman de Jules Verne; 2. Instrument muzical — Ceea ce era Taupo, format prin prăbușirea cavernelor în mijlocul lavelor din centrul insulei Noua Zeelandă („Copiii căpitanului Grant") — Maiorul din „Copiii căpitanului Grant", celebru datorită nenumăratelor pariuri făcute cu geograful Paganell; 3. Fiul negrului Tom („Căpitan la 15 ani") — A duce — Armă primitivă; 4. L-a judecat pe Passepartout pentru faptul c-a intrat încălțat într-o pagodă din Bombay („Ocolul pămîntului în 80 de zile") — Vînatul negrului Nabucodonosor și al cîinelui Top, un rozător ceva mai mare ca un iepure; 5. Așa cum te simți citind un roman de Jules Verne — Comună în raionul Șimleul Silvaniei; 6. O sferă micuță — Numele malaez al unor banane care pot fi mîncate fără a fi gătite și care se coc tot timpul anului („20 mii de leghe sub mări"); 7. Păsări de curte — Bucătarul de pe vasul „Pilgrim", singurul om care nu era de origine americană („Căpitan la 15 ani"); 8. Plantă ce crește în Venezuela — Au petrecut cinci săptămîni în el — Postav țărănesc; 9. Z — Împrejurul „el" formează titlul unui roman de Jules Verne — O pînză curioasă; 10. Al treilea pasager al proiectilului vagon descris în romanul „De la pămînt la lună" de Jules Verne — Brazde — Lantan; 11. Am fost... în Oltenia — Un asemenea elefant e descris într-un roman de Jules Verne; 12. Fabricant de oale — Jules Verne ne spune că au petrecut doi... pe un bloc de gheață; 13. În aceste Indii se petrece acțiunea unuia dintre romanele lui Jules Verne; 14. Jules Verne ne-a descris un astfel de deșert.

Dicționar la îndemînă: ATAR — AKI.

2012

CLUB COLECȚIA *Povestiri* ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Ca răspuns la nenumăratele scrisori ale cititorilor care ne-au exprimat dorința de a apărea mai des, începînd de la 1 Martie 1957, fasciculele colecției noastre apar la fiecare zece zile, 1, 10 și 20 ale lunii.

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservire în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

Prețul abonamentelor la colecție:

3 luni	9 lei
6 luni	18 lei
1 an	36 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU